בס"ד

פרשת בה"ב
אויסגאבע # 17

אינדערהיים

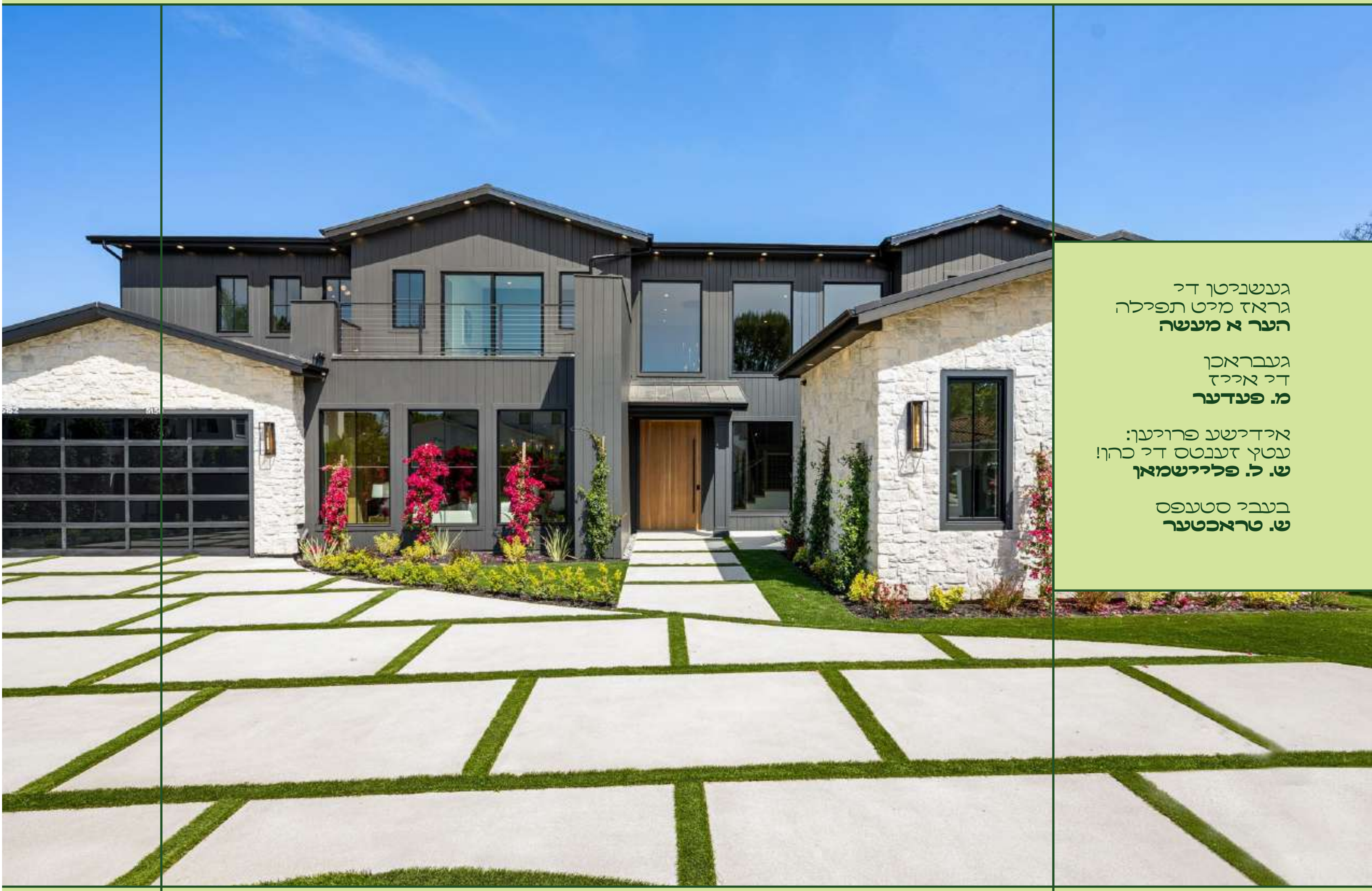

געשניטן די
גראז מיט תפילה
הער א מעשה

געבראכן
די אייז
מ. פעדער

אידישע פרויען:
עטץ זענטס די כהן!
ש. ל. פליישמאן

בעבי סטעפס
ש. טראכטער

באהאלטענע וועלטן

ג. פעקעטע

אינדערהיים

4

16

בס"ד
בה"ב
תשפ"ו
נומער 18

ראדאקציע:
ש. טראכטער
ג. פעקעטע
ח. פ. וועבערמאן
ש. ל. פליישמאן
ח. שטיינבערג
ל. וועבערמאן
ל. סאקס
מ. פאפנהיים
ל. לב
מ. סופר
מ. פעדער

845.379.1161

136 Huschke Rd
Hurleyville NY 12747

Inderheim@bletelmagazine.com
Kinderheim@bletelmagazine.com

קול ברסלב:
212.444.9191
אידיש שטוב:
212.444.9169

dominogrp.com

לעידיס אקזילערי
היכל הקודש ברסלב

The excellence you expect is back for Shavuos

Your signature Shavuos flowers are back this year at our two convenient locations

181 HUSCHKE RD בית מדרש האשקי
11 JERUSALEM CT בית מדרש ירושלים

Wednesday May 20 Thursday May 21

ש. טראכטער

בעבי סטעפס

איך האב זייער הנאה געהאט פון דיין באשרייבונג איבער די באבע פארקאש ע"ה, אבער... איך האב אן 'אבער' צוצולייגן."

איך נייג אונטער אן אויער. איך פריי זיך שטענדיג צו הערן א גוט ווארט, אבער איך וויל אויך אלעמאל הערן וואס איך דארף פארריכטן...

"אבער, איך פיל אז ווען מען באשרייבט אזעלכע פרויען, ווער איך זייער אנטמוטיגט און אנטוישט. איך שפיר ווי די באבע פארקאש איז מן הסתם געבוירן געווארן א 'דערהויבענע נשמה'; זי איז לכאורה געווען אן אויסגעארבעטע נשמה פון נאטור אויס. איך בין נישט אזוי. איך בין א פשוט'ע פרוי; איך שטייג איין טריט און איך פאל צוריק דריי. קוים וואס איך קען זיך אן עצה געבן צו בלייבן רואיג איין איינציגן פארנאכטס... איך וועל קיינמאל נישט צוקומען צו אזעלכע מדריגות. איך מיין אז איך וועל נישט זוכה זיין צו איר שמחת החיים, איר פאזיטיוויטעט, איר אמונה און אלעס ארום."

איך האב אויסגעהערט מיין חבר'טע און איר געזאגט: "איך מיין אז דו האסט נישט געליינט דעם לעצטן פאראגראף פון דער באשרייבונג..." און איך האב עס פארגעליינט פאר איר:

איך ווייס אז ווען מען ליינט איר

געשיכטע כאפט זיך אריין א מחשבה: ״אוי, ווי ווייט... איך וועל קיינמאל נישט אנקומען דערצו.״ אבער דאס איז נישט ריכטיג. מיין מאמע איז געווען א נארמאלע פרוי פונקט ווי איך און דו, מיט טאג-טעגליכע ״אפס און דאונס״ (ארויף און אראפ). זי האט אבער אלעמאל געהאט א גוטן רצון; זי האט געוואלט אנקומען צו ווערן בעסער און בעסער, און דאס האט איר געברענגט זייער ווייט. דאס איז עפעס וואס מיר קענען אלע נאכמאכן. מיר דארפן נאר בעטן און בעטן דעם אייבערשטן יעדן טאג: ״באשעפער, דו ווייסט דעם אמת. איך וויל זיין גוט, איך וויל זיין ערליך, איך וויל זיין א גוטע און פאקוסירטע מאמע און ווייב, איך וויל זען נאר דאס גוטס אין מיין לעבן, אויף מיר און אויף אלע אידן. איך שפיר אזוי צעריסן, עס גייט מיר עפעס נישט.״ און סוף-כל-סוף וועט אויך זיין א שיינע לעבנסגעשיכטע פון דיר צו דערציילן!

דאך נישט אזא אויסגעארבעטע פרוי; איך ווער יא אפסעט, יא אנטוישט, איך פארליר זיך יא... איך ווייס נישט...

אזוי אויך דערציילט דער ראש ישיבה שליט״א, אז ווען ער איז אנגעקומען צו מוהרא״ש און געהערט ווי מוהרא״ש זאגט אז אויב א מענטש ווערט אין כעס איז ער ווי א משוגענער, האט זיך דער ראש ישיבה געוואונדערט. ״איינער וואס ווערט נישט אין כעס איז

הייבט מען אן איינצוזען אז א צדיקת איז נישט איינער וואס איז פערפעקט און אויסגעארבעט, נאר א צדיקת איז איינער וואס האט א גוטן רצון, פאלגט די עצות פון צדיקים, און בענקט צוריק צום אייבערשטן.

יעדער איינער וויל זיין גוט און יעדער איינער וויל זיך אויסארבעטן, אבער וויאזוי ווייסט א פשוט'ער מענטש דעם וועג דערצו?

> קיינער איז נישט געבוירן קיין מלאך, און קיינער איז נישט פערפעקט. א מענטש וואס איז שוין אנגעקומען צו שלימות געפינט זיך שוין נישט דא. די וועלט הייסט אן ״עולם התיקון״, דא דארף מען זיך מתקן זיין.

דאס איז לכאורה דאס וויכטיגסטע שטיקל פון די באשרייבונג.

ווען איך בין מקורב געווארן צו היכל הקודש, בין איך געווארן זייער קאמפלעקסירט צו זען געוויסע פרויען וואס זענען אזוי ״דערהויבן״, אזוי ״מקורב״ אדער אזוי ״אויסגעארבעט״, און איך פלעג טראכטן אז איך וויל טרעפן ״נארמאלע״ מענטשן וואס האבן געהעריגע נסיונות פונקט ווי מיר. איך וויל טרעפן פרויען וואס ווערן אויך אנגעצויגן און נערוועז, און ווערן אויך אנטוישט. איר פארשטייט וואס איך מיין? איך פלעג רעדן מיט דעם און יענעם און הערן דעם רואיגן שמייכל'דיגן קול מיט אזא סארט געלאסנקייט: ״אלעס איז דער אייבערשטער, און וויאזוי דער אייבערשטער טוט איז גוט...״

און איך פלעג טראכטן: אפשר בין איך אריינגעפאלן אין א פלאץ וואס איז נישט געאייגנט פאר מיר? איך בין

אן אויסגעארבעטער מענטש... אבער איינער וואס ווערט יא אין כעס, איז דאך א נארמאלער פשוט'ער מענטש.״

דער ראש ישיבה שליט״א דערציילט אבער אז מיט דער צייט איז מען איז זוכה צו בלייבן זיצן ביים רבי'ן, פארשטייט מען דאס. וואס מער מען זיצט ביים רבי'ן, טוישט זיך דער מח, דאס הארץ און די נשמה.

קיינער איז נישט געבוירן קיין מלאך, און קיינער איז נישט פערפעקט. א מענטש וואס איז שוין אנגעקומען צו שלימות געפינט זיך שוין נישט דא. די וועלט הייסט אן ״עולם התיקון״, דא דארף מען זיך מתקן זיין. אז מען זיצט גענוג לאנג ביים רבי'ן, און בעיקר אז מען פאלגט די עצות פונעם רבי'ן – מען גייט יעדן טאג אפאר מינוט אין אן אפגעזונדערט פלאץ און מען שמועסט זיך אויס מיט'ן אייבערשטן, וואס דער הייליגער רבי רופט ״התבודדות״ –

די עצה איז צו הערן דעם קול הצדיק.

- אין ״עצתו אמונה״ פרשת אחרי-קדושים שרייבט דער ראש ישיבה אז דורך זאגן תהלים באקומט מען א געפיל, מען הייבט אן בענקען צום אייבערשטן און מען הייבט אן וועלן זיין גוט. דער ראש ישיבה שרייבט אז תהלים איז דער וועג אנצוקומען צו תשובה. דורך זאגן תהלים לְהַגִּיעַ אֶל הַשַּׁעַר וְאוֹת הַשַּׁיָּךְ לוֹ, וְלִפְתֹּחַ הַשַּׁעַר, נִמְצָא שֶׁזּוֹכֶה עַל יְדֵי תְּהִלִּים לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, באקומט דער מענטש די שטארקייט זיך צו דערהאלטן ביז ער איז זוכה צו תשובה טון און ווערן ערליך.
- דער הייליגער רבי זאגט אונז אז דורך התבודדות קומט מען צו דער מדריגה פון זיין א גרויסער צדיק.
- דער הייליגער רבי זאגט אז דורך דעם ״סדר דרך הלימוד״ קומט מען צו קענען קונה זיין כל התורה כלה.

• דער הייליגער רבי איז אונז מגלה אז דורך שמחה קומט מען צו אלע קדושות.

• דער הייליגער רבי לערנט אונז אז שלום בית איז א יסוד היסודות פאר א אידישע שטוב.

עס איז ריכטיג אזוי ווי מיין חבר'טע האט געפרעגט: "איך בין אזא פשוט'ע מענטש, איך בין נישט געבוירן אזא צדיקת." אבער מיר ווייסן אז דער הייליגער רבי האט מקפיד געווען ווען מען האט געזאגט אז ער איז צוגעקומען צו זיינע מדריגות ווייל ער האט געהאט גרויסע זיידעס (דער בעל שם טוב הקדוש און רבי נחמן הארידענקער זצ"ל). דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אפילו אויב ער וואלט געבוירן געווארן ביי פשוט'ע עלטערן, וואלט ער אויך צוגעקומען צו אלעס וואס ער איז צוגעקומען, ווייל אלע זיינע מדריגות האט ער עררייכט דורך זיין אייגענע פלאג און נישט דורך זכות אבות.

ווידער זאגט אונז דער רבי אויס דעם סוד, אז אויב וואלט ער געוואוסט אין זיינע יונגע יארן דעם סוד פון התבודדות – פון אויסשמועסן מיט'ן אייבערשטן (ווי שטארק מען וויל זיין אן ערליכער איד, א רואיגע מאמע און א וואוילע ווייב, און ווי שווער עס גייט) – וואלט ער נאר עוסק געווען אין די עבודה. ווי דער רבי האט געזאגט: "איי איי, פראסטאק!", צייגענדיג דערמיט די גרויסקייט פון די (גארנישט אזוי) 'פשוט'ע' עבודה פון התבודדות אויף די אייגענע שפראך.

דער ראש ישיבה האט לעצטנס געזאגט אין א שיעור: "דער רבי ווייזט אונז א מדריגה, און גלייך דערנעבן גיט ער אונז א לייטער וויאזוי מיר קענען אנקומען אהין."

דאס איז פונקט ווי א מאמע וואס לערנט אויס א קינד צו קריכן אויף טרעפ; מען לייגט ארויף א זאך וואס רייצט אן דעם קינד, און דער קינד וויל עס דערגרייכן. דאן קומט די מאמע און שטייט ביי די זייט און לערנט אויס דאס קינד וויאזוי ארויפצוגיין.

אט אזוי טוט דער רבי מיט אונז מיט זיין גרויס רחמנות. ער עפנט אונז אויף די אויגן צו זען צו וואס פשוט'ע מענטשן – וואס זענען געבוירן מיט נישט אזעלכע גוטע מידות, נאטורן און תאוות – קענען זוכה זיין.

דער רבי האט רחמנות אויף אונז פשוט'ע מענטשן, וואס מיר האבן שוין געטון וואס מיר האבן געטון, און ער גיט אונז אן עצה, א לייטער, וויאזוי מיר קענען אנקומען צו זיין אמת'ע ערליכע אידן.

דאס גייט אבער נישט אין איין טאג. ווי דער ראש ישיבה שליט"א האט לעצטנס געזאגט: "מען קען נישט אנקומען קיין ברסלב און וועלן כאפן אלעס אין איין טאג; עס גייט שטייטלעך."

אין "עצתו אמונה" פרשת אחרי-קדושים איז געשטאנען אין א בריוו א שיינע חיזוק אויף די ענין.דאס איז דער וועג פון עבודת השם: מען גייט נישט פון מצרים צו קבלת התורה אין איין טאג.

מיר ציילן ספירת העומר יעדן טאג באזונדער, דאס לערנט אונז צו גיין איין טרעפל אויפאמאל.

יעדן טאג בעטן מיר אין די תפילה נאך ספירת העומר: "כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו... ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה, ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ולתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם, ולטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה, אמן סלה".

טייטש: "אייבערשטער, רייניג מיך פון די קליפות און טומאה... הייליג און רייניג אונז... צו מתקן זיין אונזער

נפש, רוח און נשמה, און צו ווערן געהייליגט..."

דאס זאגט מען נישט בלויז איין טאג און נישט צען טעג; ניין און פערציג טעג זאגן מיר און בעטן מיר, טאג נאך טאג: "אייבערשטער, איך וויל זיין ערליך!"

און נישט נאר ניין און פערציג טעג, נאר ווי דער הייליגער רבי זאגט אונז, אז אפילו א מענטש זעט אז עס גייען אריבער ימים ושנים, זאל ער אויך נישט אויפגעבן, נאר ווייטער בעטן און בעטן.

ווי דער ראש ישיבה שליט"א ברענגט אראפ אין "שפתי תפתח" (ליקוטי מוהר"ן סימן ב'), אז ווען א מענטש האלט די שווערד פון תפילה ריכטיג - דאס הייסט ער דאנקט און ער בעט, נישט חלילה מיט טענות, נאר ער בעט ווי א מתנת חנם פונעם אייבערשטן: "אייבערשטער, עס קומט זיך מיר גארנישט" - און דערביי דאנקט ער פאר די אומזיסטע מתנות, אויף אלע חסד השם וואס דער אייבערשטער גיסט אויף אונז יעדן טאג, אינאיינעם מיט **אסאך** סבלנות, וועט ער צום סוף פועל'ן און זוכה זיין.

דער רבי גיט אונז א וועג וויאזוי צו ווערן ערליכע אידן און אויסארבעטן אלע אונזערע מידות, נאר איין זאך... מיר דארפן פאלגן!

עס העלפט נישט סתם צו וויסן אלע עצות, אלע תורות און אלע שיינע מעשיות. עס העלפט נישט "זיין מקורב צוואנציג יאר," און עס העלפט נישט "זיין פון די ערשטע פיר מענטשן וואס האבן געשיקט די קינדער אין די מוסדות..."

עס האט נאך קיינעם נישט געהאלפן אויסהיילן א קרענק אויב ער שטייט בלויז נעבן א פארמאסי (אפטייק). עס העלפט אפילו נישט אויב דיין מומע, דיין מאמע, אדער דיין מאן איז דער פארמעסיסט. אויב דו ווילסט זיך אויסהיילן איז דא בלויז איין עצה: "איינגעמען אליין די מעדיצין." דאס איז איין זאך וואס מען קען נישט יוצא זיין דורך א צווייטן. יעדער פאר זיך דארף אליין אראפשלינגען די פילן; און נישט צוואנציג פילן אויפאיינמאל, נאר יעדן טאג די ריכטיגע דאזע לויט וויאזוי דער דאקטער – דער צדיק – האט אונז פארשריבן.

די איינציגסטע זאך וואס העלפט איז "טון צום זאך!" דאס מיינט, נעמען איין מינוט א טאג און רעדן צום אייבערשטן. דער ראש ישיבה שליט"א מאכט עס אזוי פשוט און אזוי 'דאאבל' (מעגליך צו טון). דער ראש ישיבה שליט"א זאגט: "נעם איין מינוט און צעטייל עס אין דריי חלקים: צוואנציג סעקונדעס דאנקן דעם אייבערשטן, צוואנציג סעקונדעס בעט דעם אייבערשטן, און צוואנציג סעקונדעס בעט איבער דעם אייבערשטן."

דאס איז עפעס וואס אפילו פאריאגטע אידישע מאמעס, פארנומענע באבעס, ביזי מיידלעך, און פארשפילטע קינדער וכו'... יעדער איינער קען דאס טון.

איך האב דאס אמאל געזאגט אין קלאס פאר מיינע תלמידות (נישט אין בית פיגא), און א מיידל הייבט אויף די האנט און פרעגט מיר: "די סגולה ארבעט נאר אויב עס איז פונקט צוואנציג סעקונדעס, אדער אויב עס איז אביסל מער איז אויך גוט?"

איך האב זיך צעשמייכלט – וכל המרבה הרי זה משובח...! אין א וועלט פון סגולות פארגעסט מען שוין אז דאס איז נישט קיין סגולה, נאר דאס איז א חיוב.

ווי דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן אין "עצתו אמונה", איז עס א חיוב פאר יעדן איד, סיי פאר א מאן און סיי פאר א פרוי, צו בעטן פונעם אייבערשטן אלעס וואס מען דארף. ווען צדיקים האבן געזען אז אידן פארגעסן צו בעטן און דאווענען, האבן אנשי כנסת הגדולה מתקן געווען שחרית, מנחה און מעריב; אבער דאס נעמט נישט אוועק דעם חיוב פון התבודדות, צו בעטן פונעם אייבערשטן אלעס וואס מען דארף.

דער רבי קען אונז אלע אויסהיילן, ווי דער רבי שרייבט אין סיפורי מעשיות: "און איך הייל זי." דער רבי האט פאר אונז אלע א וועג צו ווערן "אויסגעארבעטע נשמות"... מיר דארפן נאר פאלגן זיינע הייליגע עצות און צוהערן צו זיינע הייליגע תלמידים.

איך און דו קענען נישט אפשר אליינס אפלערנען דעם רבי'נס ספרים, אבער מיר קענען יא אויסהערן שיעורים און ליינען די בריוו פונעם ראש ישיבה שליט"א און פון מוהרא"ש זי"ע, וואס ברענגען אראפ דעם רבי'נס ספרים און דיבורים פאר אונז.

און אז מיר וועלן אזוי טון און טון און טון און נישט אויפגעבן, נאר בעטן און בעטן און צוהערן די קול און עצות פון צדיק, וועלן מיר אויך זוכה זיין אז איין טאג וועט זיין שיינע זאכן צו דערציילן, נאר מיר וועלן זיכער מאכן אז מען שרייבט א נ.ב. אונטער די ארטיקל....

"נ.ב. מיין טייערע... (מאמע, שוועסטער, באבע וכו') איז געווען א מענטש ווי מיר און דיר. אויך זי האט געהאט נסיונות און נאטורן. די אייגנארטיגקייט פון .... איז געווען אז זי האט זיך צוגעהערט צום קול צדיק, זי האט געפאלגט די עצות און נישט אפגעלאזט איר גוטע ווילן און התבודדות. נאר אזוי איז זי צוגעקומען צו אלע שיינע זאכן."

ש. ל. פליישמאן

איפן וועג אהיים

צוזאמען ביים שיעור פארברענג. ווערן בעסער איך בענק. כאטש עפעס איך געדענק.

אידישע פרויען: עטץ זענטס די כהן!

עפעס א כהן איז אין א Rush,
ער לויפט ארויס פון ביהמ"ק,
ער יאגט זיך, ער האט זיך דערמאנט,
ער האט נאכנישט געדאווענט היינט.
ער לאזט אפ זיין הייליגע עבודה,
די קרבנות עולה, שלמים, און תודה,
ער וויל אויך אין שול זיך אריינשטופן,
א קשר מיטן אייבערשטן אנקניפן.

א שאד, ער ארבעט אינעם אייבערשטנ'ס בית,
אבער נעמט נישט פון דעם קיין חיות,
ער פילט פון אייבערשטן דערווייטערט,
באדויערט ער איז פון דאווענען געפטר'ט.

ער לויפט צום אייבערשטן אין שול דארט,
ער לויפט אוועק פונעם שכינה'ס רוה ארט,
וואלט ער געוויסט אז די הייליגע קרבנות,
זענען פארן אייבערשטן די שענסטע מתנות...

א אידישע מאמע, האט דער ראש ישיבה געזאגט,
די הייליגסטע אחריות'ן זי פארמאגט,
זי איז פון די elite, פון די upper crust,
מיטן אייבערשטן'ס הויז מ'האט איר געטראסט.
צווישן אלע אירע פליכטן זי פילט זיך צושניטן,
'הלוואי איך קען אלעס אפלאזן אינמיטן',
לויפן גיין כאפן א מנחה מעריב,
צום מנין אין שול זיך גיין זיין מצרף.

לויפסט צו - אדער אפשר לויפסטו אוועק,
ביסט ביים אייבערשטן, ביסט יעצט צוגע'connect,
קוק נישט אויף דיין ארבעט אלס לאנגווייליג,
דיין ארבעט איז דאך הייליגער פון הייליג.
דיין הארץ פארן אייבערשטן טו אנפארטרויען,
"באשעפער איך וויל מיין ארבעט enjoy'ען,
העלף מיר זיין א פרייליכע מאמע / כהן,
א לעכטיגע דור פאר דיר אויפבויען!"

צו הערן די גאנצע שיעור פונעם ראש ישיבה רופט 212-444-9191 - 212-444-9169

מ. פעדער

געבראכן די אייז

מלכי איז א יונגע פרוי, קוים חתונה געהאט אפאר חודשים צוריק, זי לעבט ב"ה א גליקליך לעבן מיט איר מאן.

עס איז ל"ג בעומר שנת תשפ"ד, מירון איז פארשפארט מיט שלאס און ריגל, עס איז נישט דא קיין וועג אריין צום ציון, די הונדערטער אידן וועלכע בעטן זיך אריינצוקומען ווערן אלע רשעות'דיג פארטריבן דורך די פאליס.

מלכי'ס מאן כאפט אן א שטארקע בענקעניש צו רבי שמעון, נאכן לערנען תיקוני זוהר פאר די לעצטע תקופה שפירט ער א שטארקע קשר מיטן צדיק, ער וויל אזוי שטארק זיין ביים ציון אויף ל"ג בעומר.

"איך האב געהערט פון א גרופע יונגעלייט און בחורים וועלכע ווילן ארויספארן" דערציילט ער איר "זיי ווייסן פון עפעס א באהאלטענע וועג דורך די וועלדער און פעלדער פון וואו מען קען זיך אריינצושמוגלען קיין מירון, אפשר זאל איך מיטפארן מיט זיי?"

מלכי צווייפלט זיך, עס רעדט זיך דאך פון נישט קיין גרינגע וועג, עס דערשרעקט איר אביסל די גאנצע שמוגלעריי, עס קען נאך זיין אז נאכן זיך מוטשענען און זיך פלאגן וועלן זיי די פאליס גאר אהיימשיקן, אדער ח"ו שלאגן.

און בכלל ווער ווייסט וויפיל שעה דאס קען נעמען און ווען זיי וועלן בכלל צוריק זיין אינדערהיים.

אבער וואס טוט מען נישט צו קענען אנקומען צו רבי שמעון, און נאך בפרט אינעם גרויסן טאג ל"ג בעומר.

מלכי שטימט צו. זי פאקט צאם פאר איר מאן אביסל עסן פאר די וועג, טרונקען, זיין ספר תיקוני זוהר, אביסל קונטרסים פאר הפצה, און מיט אסאך תפילות באגלייט זי אים ארויס.

מלכי'ס מאן לאזט זיך ארויס אויפן וועג מיט זייער גרופע, זיי הייבן אן די וועג מיט א קאר מיט וועלכע זיי פארן ביז צפון

ארץ ישראל צו די געגענט פון מירון, זיי כאפן א טבילה ביי שמעיה ואבטליון'ס מקווה אין א דערפל מיטן נאמען 'ספסופה'. זיי פארקן די קאר אין איינע פון די דערפלעך אינעם געגנט.

פון דארטן נעמען זיי זיך גיין צופיס צווישן די וועלדער און די פעלדער, אונטער די ברענענדיגע זון, צומאל דארפן זיי זיך באהאלטן פון די פאליס וועלכע האבן בשום אופן נישט געוואלט צולאזן קיין שום אפענע וועג אריינצוקומען אין מירון, פון צייט צו צייט האבן זיי זיך אנגעטראפן אין נאך גרופעס וועלכע זוכן א וועג אריין, פאמיליעס מיט חלאקה אינגלעך וועלכע ווילן מאכן די אפשערן ביים ציון.

מיט פיל בענקעניש זעצן זיי פאר צו גיין דעם שווערן וועג.

אינמיטן איינע פון די פעלדער גייען זיי אדורך א הויז פון א גוטהארציגער איד וועלכער נעמט זיי אריין און געבט זיי עפעס אין מויל צו נעמען, אביסל זיך צו דערכאפן דאס הארץ און שעפן

מלכי געדענקט ווי אינטערסאנט דאס האט איר אויסגעקוקט, ביי זיי אין די משפחה שערט מען זיך נישט, זי האט קיינמאל נישט געהערט פון אזא מושג.

כוחות פאר די ווייטערדיגע וועג, אויפן וועג ארויס ווייזט ער זיי וועלכע זייט זיי דארפן פארזעצן.

און אזוי, נאך לאנגע שעות פון גיין, מיט ווייעדיגע פיס, הונגעריג, מיד און אויסגעמוטשעטע קומען זיי אן צו שטעטל מירון.

ווי גרויס איז זייער שמחה זעענדיג שוין פונדערווייטנס דעם ציון. זיי לויפן צו צום ציון זיך אויסגיסן דאס הארץ און זיך גוט אויסבעטן, גליקליך צו זיין פון די וועלכע האבן זוכה געווען אנצוקומען.

מלכי זיצט אליינס אינדערהיים, קיין קינדער האט זי נאכנישט, זי בעט דעם אייבערשטן איר מאן זאל גיין און צוריקקומען געזונטערהייט, און ער זאל אהיימברענגען פיל ישועות.

'היינט איז ל"ג בעומר' טראכט זי צו זיך 'איך וויל דאך אויך אויסנוצן דעם גרויסן טאג'.

'וויאזוי קען איך מיך מקשר זיין מיטן

צדיק?'

מלכי דערמאנט זיך צוריק אלס מיידל ווען זי האט אנגעהויבן צו ליינען 'עצתו אמונה'. זי געדענקט זיך ליינען צום ערשטן מאל דער לשון הזוהר ווי דער זוהר הקדוש ערקלערט די הארבקייט פון א פרוי וואס גייט מיט אויפגעדעקטע האר, ווי דער ראש ישיבה טייטשט עס אויף אידיש און רעכנט אויס די שכר און אלע גוטע ברכות וואס קומט פאר א פרוי וואס שערט זיך אפ די האר.

מלכי געדענקט ווי אינטרעסאנט דאס האט איר אויסגעקוקט, ביי זיי אין די משפחה שערט מען זיך נישט, זי האט קיינמאל נישט געהערט פון אזא מושג, זי האט אבער פארשטאנען אז דאס איז זייער א חשובע און א הייליגע זאך, האט זי ביי זיך אפגעמאכט אז זי גייט בעטן דעם אייבערשטן יעדן טאג אז זי זאל איין טאג זוכה זיין דאס אויסצופירן.

זי פלעגט זיך פיהלן ווי א חוזק יעדן טאג בשעת'ן בעטן די ווערטער, ביי זיך האט זי קלאר געוואוסט אז דאס איז עפעס וואס גייט קיינמאל נישט געשעהן, זי האט זיך נישט געקענט זען דאס טון, אבער דאך פון הערן אזויפיל שיעורים און זען אין אזוי פיל בריוון וועגן די נושא האט זי פארשטאנען די חשיבות פון דעם, זי האט ביי זיך אפגעמאכט אז זי גייט נישט אויפגעבן, זי גייט בעטן דעם אייבערשטן, א תפילה קען זיכער נישט שאדן.

אזוי פלעגט זי יעדן טאג בעטן דעם אייבערשטן אז זי זאל זוכה זיין צו פאלגן צדיקים און זי זאל האבן די כוחות זיך צו שערן.

קיינער האט נישט געוואוסט פון מלכי'ס טעגליכע תפילות, זי ביי זיך האט אליינס נישט געגלייבט אז דאס גייט געשעהן, אבער זי האט נישט אויפגעגעבן און יעדן טאג געבעטן דעם אייבערשטן אז איין טאג זאל זי נאך זוכה זיין דערצו.

יעצט ל"ג בעומר זיצנדיג אליינס אינדערהיים טראכט מלכי אז יעצט איז די פאסיגסטע צייט אויסצופירן דעם צדיק'ס ווילן, זי פיהלט ווי זי איז שווין גענוג שטארק צו נעמען די שער מאשין אין די הענט.

אמת ס'איז שווער, אבער אז מען ווייסט פארוואס מען טוט עס ווערט עס פיל גרינגער.

אז מען גייט נאך די אייגענע שכל קען מען טראכט אז אפשר מאכט מען א טעות, אבער איינמאל מען גייט נאך א צדיק ווייסט מען וואס איז ריכטיג.

בעצם, וואס איז שיין? טראכט זי צו זיך, האר איז דען שיין? שיין איז וואס די תורה זאגט, שיין איז וואס צדיקים זאגן.

שעות שפעטער ווען איר מאן קומט אהיים, הערנדיג די פרייליכע בשורה, דערציילט ער איר ווי ער פלעגט זיך מאכן א צייט יעדן טאג ביי 'עטיפת טלית' וואס דעמאלטס האט ער געבעטן דעם אייבערשטן אויף דעם.

יא האר אדער נישט האר - נישט דאס איז וואס עס סימבאליזירט מיין שיינקייט, מיין גאנצע שיינקייט איז אז איך גיי נאך א צדיק, אז איך פאלג א צדיק.

"הייליגער באשעפער איך בין גרייט אלעס אוועקצוגעבן פון מיר, באשעפער איך דארף גארנישט אין מיין לעבן - נאר ערליכע קינדער, איך גיב אלעס אוועק אבי מיינע קינדער, אייניקלעך און אור אייניקלעך זאלן זיין ערליכע אידן מאמינים בה', זיי זאלן לעבן מיט דיר, זיי זאלן נאכגיין צדיקים און ערליכע אידן, זיי זאלן גיין אין די וועגן פון די תורה און זיי זאלן אלע האבן א שיינע לעבן".

מלכי נוצט אויס די צייט זיך אויסצובעטן אויף אלעס וואס זי דארף, קינדער, פרנסה, געזונט, שלום בית.

שעות שפעטער ווען איר מאן קומט אהיים, הערנדיג די פרייליכע בשורה, דערציילט ער איר ווי ער פלעגט זיך מאכן א צייט יעדן טאג ביי 'עטיפת טלית' וואס דעמאלטס האט ער געבעטן דעם אייבערשטן אויף דעם, און ער פלעגט אויך צולייגן און בעטן אז זי און זייערע קינדער, און אלע זייערע דורות זאלן אלץ פאלגן און נאכגיין צדיקים.

יא, תפילה העלפט.

מיט תפילה קען מען אלעס פועל'ן, אפילו זאכן וואס זעען אויס אוממעגליך.

"פאלגן א צדיק נאכגיין א צדיק,

אוי ווי זיס ווען מען קוקט צוריק,

נישט דא עפעס בעסער נישט דא עפעס זיסער,

ווי ערליכע וואוילע לעכטיגע קינדער.

איך גיי זיך שערן,

ישועות פארמערן,

נישט לאזן פון קיינעם זיך שטערן,

דאס איז מיין שיינקייט דאס איז מיין גאנצע פרייד,

אז אין די וועג פון צדיקים מ'גייט.

Carrot Muffins with Cream Cheese Frosting:

S. Levy

פון דיר קען נאך אויך ווערן שיינע זאכן ! דער ראש ישיבה זאגט אונז כסדר נאך פון מוהרא"ש פאר שבועות א טעם פארוואס מען עסט מילכיג, א יעדע עסן ווי לאנג עס איז פריש נוצט מען עס, אבער איינמאל עס הייבט אן צו ווערן פארדארבן ווארפט מען עס גלייך אוועק, חוץ ביי מילכיג אויב עס ווערט פארדארבן ווערט עס פיינע קעז און הערשט דאמאלטס מאכט מען פון דעם גאר פיינע זאכן.

אויב די ווילסט מקבל זיין די תורה, יעצט ביסטו טאקע זייער דערהויבן, אבער דארפסטו קודם האבן די הקדמה אז אויב שפירסטו זיך נישט אזוי דערהויבן, די שפירסט נישט אזא פרישקייט, אפילו שפירסט זיך שוין אינגאנצן פארדארבן, קען נאך אלץ ווערן פון דיר גאר שיינע זאכן! די קענסט נאך אויך מאכן גאר פיינע זאכן. לכבוד יום טוב.

Muffins:

4 eggs
1 3/4 cup sugar
Beat for 4 min then add:
1/4 cup orange juice
1 1/2 cups oil
2 1/2 cups flour
Pinch of salt
3/4 tsp baking powder
1 1/2 tsp cinnamon
1 tsp baking soda
1 lb grated carrots

Bake on 350' for 25 min
(Can also be done in 9x13 bake for 1 hour)
Bakers tip:
Mix in food processor using white beater like hook everything except for carrots then switch to shredder blade and shred carrots straight into batter then mix.

Cream Cheese Frosting:

8 oz cream cheese
3/4 stick butter
1 tbsp vanilla sugar
1/4 cup confectioners sugar
Mix and pipe onto muffins using decorating tip.
For garnish crumble one muffin and sprinkle over frosting. Enjoy!

ג. פעקעטע

באַראָבעטע וועגן

די זון האט זיך ענדליך ערלויבט צו מאכן איר "אפיריענס". די גרויע און ווייסע וואלקענעס רוקן זיך מיט דעם פאסיגן כבוד, צו ערלויבן די זון איר צייט צו שיינען.

פרילינג איז ענדליך אין די לופט, א מחיה! די אייר רעגנס האבן געברענגט פיל השפעות. מיר האבן שוין אזוי לאנג אויסגעווארט אויף די ווארימע וועטערס, אויף די שיינע ליכטיגע טעג וואס דער אייבערשטער שיקט אונז אין דעם דאזיגן קורצן "סיזאן".

די קעלט לאזט נאך, די שניי איז שוין א פארגאנגענהייט, און דאס גרינע גראז, די ביימער און אלע סארטן קאלירטע בושעס שפראצן הערליך שיין, ברוך השם.

מען זעט שוין אויך אויף די ביימער די בלימעלעך וואקסן, וואס וועלן זיך אין א קורצע צייט אנטוויקלען אלס גרויסע גרינע בלעטער צו געבן שאטן אין די קומענדיגע הייסע טעג, אדער ביי געוויסע ביימער גאר זיסע זאפטיגע פירות.

אבער יעצט איז דאך ממש א מחיה; ווי דער רבי האט געזאגט, עס איז גוט צו זיין אין פעלד צווישן די גראזעלעך און רעדן צום אייבערשטן. אלע "עקסקיוזעס" זענען שוין אפגעלאפן, אלע תירוצים זענען שוין לאנג אויסגעוועפט.

איך האב ענדליך געמוזט טון דאס וואס איך וואלט וועלן געוואלט טון יעדן טאג פון יאר, אבער יעצט איז עס ממש ביטול הבחירה: די וועטער האט מיר ארויסגעצויגן אויף א שיינעם

שפאציר. אזוי שפאצירנדיג קען איך אריינכאפן הנאה צו האבן פון דעם אייבערשטנ'ס הערליכע וועלט.

איך האב געצילט מיינע טריט צו דעם דערנעבנדיגן שטילן געסל, וואו מען קען כאפן א רואיגן שפאציר אוועק פון די רוישיגע גאסן. אנקומענדיג אהין, האב איך באמערקט אז עפעס רוישט זיך דא. דאס ערשטע הויז פונעם גאס, וואס שטייט געווענליך מיט א באזונדערע שטאלץ און פראכט אויפצונעמען אלע וואס גייען דא דורך - מיט איר הערליכן צוגעפיצטן גארטן וואס איז געשניטן ווי סאלדאטן פארנט פון דעם גרויסן פאלאץ וואס שטייט פונקט אינמיטן - איז איר דרייוועי' געווען אינגאנצן צעווארפן.

די גאנצע וועג פון שטיינער וואס פירט ארויף ביז צום מאהאגאני טיר פון דעם הויז, איז געווען ארומגעצויגן מיט שטריק וואס האט אנגעוויזן נישט אריינצוגיין, ווייל מען האלט יעצט אינמיטן איבערבויען דעם געציגלטן דרייוועי'.

איך בין געבליבן שטיין דארט עטליכע מינוט צו זען וואס די ארבעט איז. לויט ווי איך האב געדענקט פון די פילע מאל וואס איך האב זיך פארקוקט אויף דעם שיינעם פראפערטי בשעת'ן דורכמארשירן, איז עס געווען גאנץ און שיין, אויסגעשטעלט מיט אייגנארטיגע קאלירטע שטיינדעלעך, און עס האט גארנישט געפעלט דערצו.

טא, וואס איז די פשט פון די ארבעט דא?

אויף א נענטערן בליק האב איך געזען ווי צוויי גרופעס מענטשן ארבעטן דערויף אין די זעלבע צייט. די ערשטע גרופע ארבעט פון פאראויס; זיי רייסן אויס אלע קליינע שטיינדעלעך וואס זענען געווען ארטיסטיש אויסגעשטעלט אויפן וועג, און ווארפן זיי אין א זייט. דאן קומט די צווייטע גרופע ארבעטער און נעמען אט די זעלבע שטיינער און לייגן זיי צוריק צוביסלעך, שטאטלעך און מייסטערהאפטיג, איינס ביי איינס. וואס איז דא די חידוש? וואס איז דער פשט?

איך בין געבליבן שטיין און געקוקט נענטער צו פארשטיין וואס די ארבעט באדייט.

מיט מיין בליק פונעם זייט האב איך קלאר געזען וואס די ארבעטער טוען. זיי רייסן ארויס דעם וועג וואס איז ארגינעל געווען זייער שיין געשטיינערט, אבער מיט די צייט איז עס געווארן עטוואס לויז און וואקלדיג. צווישן די שטיינער האבן אנגעהויבן ארויסוואקסן קליינע אומבא'טעמ'טע גראזן וואס מ'רופט "ווידס" (weeds).

די ארבעטער האבן ביים ארויסרייסן די שטיינערלעך אפגע'הרג'ט די גרינע ווידס דורך שפריצן א שטארקע סם-ספרעי' וואס הרג'עט עס אפ. דאן איז געקומען די צווייטע גרופע, און צוביסלעך האבן זיי צוריקגעלייגט די שטיינער אויף די טויטע ווידס, שיינערהייט אין א פונקטליכע און קלארע רייע; זיי האבן עס אויסגעשטעלט אזוי אז אלע זאלן זיך זעצן אויף זייער ריכטיגן ארט, שטארק צוגעקלעבט איינס צום צווייטן, כדי עס זאל נישט קענען ארויסוואקסן נאך ווידס אינדערצווישן.

אזוי קוקנדיג זע איך אן אינטערעסאנטע זאך: מען נעמט ארויס, מען שניידט אוועק דאס וואס איז נישט גוט, און מען לייגט עס צוריק אויפ'ן ריכטיגן ארט.

צוביסלעך ווערט צוזאמגעשטעלט א שיינע וועג פון אסאך קליינע שטיינדעלעך, נאנט איינס צום צווייטן מיט א ציכטיגן אויסזען - לכאורה פאר די שפאצירער ווי מיר, וואס וועלן דא קומען הנאה האבן פון דעם שטילן גאס.

די ארבעט איז אנגעגאנגען אזוי עטליכע טעג. ביים דורכשפאצירן דאס שטילע געסעלע אין די ווארימע "התבודדות שפאציר" טעג, פלעגט די טייערע Rolls-Royce קאר שטיין געפארקט אויפ'ן ראוד פארנט פונעם פראפערטי.

אבער איין טאג זע איך אז די לוקסוס קאר איז צוריק אויף איר דעזיגנירטן און פאסיגן איבערגעארבעטן פלאץ - נאנט צום זייטיגן טיר ביי די 4 קאר גאראדזש, ביים שפיץ פונעם געשטיינערטן וועג.

עפעס האט מיר אנגעהויבן קיצלען. איך האב זיך דערמאנט אין די זיסע עצה פונעם הייליגן רבי'ן, וואס לערנט אונז וויאזוי זוכה צו זיין צו א הייליגע צורה און א ליכטיג פנים דורך א ביסל התבודדות.

דער רבי רופט אן דאס פנים - א מנורה. ער שמועסט אויס וויאזוי די צוויי אויגן, די נאז, די צוויי אויערן און דאס מויל ווערן אנגערופן די "שבעת הנרות", אזוי ווי א מנורה וואס באלייכט. א מענטש קען זוכה זיין צו האבן א ליכטיג לעבן און שפירן אלוקות - אייבערשטער - אויב מ'הייליגט די שבעת הנרות מיט פשוט'ע תפילות.

דער רבי גיט נישט נאר אן עצה וואס מיר דארפן זיך נאכדעם אליין מיט דעם ראנגלען, נאר ער גיט אויך

מיט מיין בליק פונעם זייט האב איך קלאר געזען וואס די ארבעטער טוען. זיי רייסן ארויס דעם וועג וואס איז אריגינעל געווען זייער שיין געשטיינערט.

דעם מהלך וויאזוי צוצוקומען צו די עצה. מען נעמט יעדן אבר פון די שבעת הנרות באזונדער און מען בעט דערויף, מען מאכט א תפילה: "הייליגער באשעפער, גיב מיר הייליגע אויגן; גיב מיר ריינע אויגן. העלף מיר איך זאל קוקן גוט אויף יעדן איינעם און נישט קוקן אויף קיין שום שלעכטס," און מ'לייגט עס צוריק אין פלאץ.

דאן נעמט מען די נאז און מ'בעט: "הייליגער באשעפער, גיב מיר א הייליגע נאז - איך זאל זיך נישט רעגן," אזוי ווי כעס ווערט אנגערופן "חרון אף" אויפן נאז.

ווען מען ענדיגט בעטן אויף כעס, מ'זאל זיך נישט אויפרעגן ווען זאכן גייען נישט וויאזוי עס שמעקט, גייט מען צו די אויערן און מ'בעט: "הייליגער באשעפער, גיב מיר הייליגע אויערן - איך זאל הערן נאר גוטס, און נישט נכשל ווערן מיט שמועות אסורות, לשון הרע, רכילות, ליצנות, און אזוי ווייטער."

דאן בעט מען אויפן מויל: "הייליגער באשעפער, געב מיר א הייליג מויל - איך זאל זוכה זיין צו ריינע דיבורים, צו ניצן דאס מויל צו רעדן צו דיר אייבערשטער, און ניצן דאס מויל בלויז פאר גוטס."

און אזוי גייט מען דורך די אברים איינס ביי איינס; מ'נעמט זיי ארויס, מ'פוצט זיי אפ, מ'הרג'עט אוועק דאס גאנצע שלעכטס וואס וואקסט ארום דעם אבר, און מ'לייגט עס שיין צוריק. דערביי בויט מען א הערליך ציכטיגן וועג, א וועג וואס לאזט נישט ארויסוואקסן קיין דערנער און ווילדע גראז אינמיטן די נאטורליכע מדות רעות ווי כעס, שנאה, קנאה, כבוד און גאווה... וואס לייגן דעם מענטש צו גרונד נאך א שטיק צייט.

אויב אבער טוט מען אזוי, איז די טייערע נשמה נאך א קורצע צייט גרייט ווייטער צו זיצן מיט איר פולן שטאלץ אויף איר ריכטיגן פלאץ - אינעם הארץ פון יעדן איד - ארומגענומען מיט די שענסטע און הייליגסטע מדות און נאטורן.

און דאס איז טאקע די נושא וואס דער ראש ישיבה האט געשריבן אפאר וואכן צוריק אין עצתו אמונה פרשת אחרי - קדושים פ"ו:

עס איז גוט מען זאל לערנען מיט די קינדער - יעצט אין די זומער וואכן - "פרקי אבות"; די טיטשערס זאלן ארײנלייגן אין די קינדער מידות טובות, מען זאל רעדן צו די קינדער פון בעטן דעם אייבערשטן אויף דעם, און אז מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין ארויסצוגיין פון אלע שלעכטע מידות און שלעכטע תאות, ווייל דער עיקר איז - האבן גוטע מידות; מען קען זייער מצליח זיין, סיי בגשמיות און סיי ברוחניות - מיט גוטע מידות, און אויב מען האט שלעכטע מידות - איז אזוי געפערליך, די גאנצע לעבן איז אזוי ביטער, מען איז פארשווארצט פון אנהייב ביזן סוף.

אז מען טראכט אריין זעט מען, אז זוכה זיין צו האבן גוטע מידות איז די שווערסטע זאך; מען קען לערנען, מען קען זיין א גרויסער למדן, און אפילו א מקובל - און מען האט נישט קיין מידות, מען שטעכט מענטשן, מען טוט ווי מענטשן, מען ווערט בכעס, און אז איינער רירט אן די כבוד קומט מען אן ביז רציחה ממש השם ישמרינו; איז וואס איז שוין ווערד דער מענטש מיט די למדנות וכו'? אז מען האט נישט קיין מידות האט מען גארנישט.

דעריבער יעצט ווען מיר ציילן די טעג פון ספירה, מיר גרייטן זיך צו קבלת התורה - איז דער מנהג צו לערנען פרקי אבות וואס רעדט פון תיקון המידות, ווי אזוי צו פארריכטן די מידות, ווייל דאס איז די יסוד פונעם מענטש.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ירושלמי נדרים ט, ד; שבת לא.): "זה כלל גדול בתורה", אכטונג געבן אויף אנדערע, נישט טון ווי אנדערע, און אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין פטור צו ווערן פון די שלעכטע מידות, בעיקר די געפערליכע שלעכטע מידה פון כעס, וואס דאס מאכט חרוב דעם מענטש, א כעסן פארלירט אלעס; און נאר מיט תפילה, דורך אסאך וויינען צום אייבערשטן, איז מען זוכה צו קומען צו אריכות אפים.

הער א מעשה

רופט אריין מיט אייער מעשה צו ל. וועבערמאן 845-662-4083 אדער שיקט צו Inderheim@bletelmagazine.com

פ.ב
קרית יואל

איך האב געהאט אן אלטע עיר קאנדישאן וואס איך האב ארויסגעשטעלט פון מיין דיינינג רום. די אלטע מאשין וואס די פריערדיגע איינוואוינער האבן איבערגעלאזט איז געווען צובראכן, האב איך עס מיט אפאר יאר צוריק ארויסגעשטעלט אינדרויסן. עס וועגט גאנץ אסאך, און די בינען האבן זיך געמאכט א נעסט דארט אינעווייניג.

איך האב מורא געהאט עס צו רירן אדער אפילו ארויסצולייגן פאר "באלק פיק-אפ" (bulk pickup), ווייל איך האב מורא געהאט אז עס זענען דא דארט בינען. אויסער דעם דארף מען עס קענען שלעפן, און עס איז מורא'דיג שווער.

למעשה, ערב פסח ווען איך האב אופגעקלינט די לאט, האב איך געבעטן דעם אייבערשטן: "באשעפער, עס באדערט מיך אז די עיר קאנדישאן ליגט דא ווי א קלאץ, הלוואי איינער זאל עס שוין אוועקנעמען."

ס'איז געווען בדיקת חמץ ביינאכט, און איך בין ארויסגעגאנגען אין גאס נעבן די גארבידשעס. אינמיטן הער איך... נעבן מיר וואוינט א משפחה. זיי קומען ארויס שבתים, זיי האבן א summer house דארט. איך זע א גוי מיט א גאנצע שטאב מענטשן קלינען אויף די לאט, און ער זאגט מיר: "Hey Mrs., want me to take away your air conditioner?"

פרעג איך אים: "For free?" זאגט ער: "Yes, I'm taking it away." זאג איך אים: "Sure, no problem."

ער קומט צו, נעמט עס אריין אין זיין טראקל, און איך האב ממש געזען חסד השם. דאס איז נאך אלעס געווען פאר די מעשה. נאכדעם פרעגט ער מיר צי איך וויל אן estimate פאר מיין לאט, ווייל ער איז אויך א גראז שניידער. זאג איך: "No problem, שוין." ער דרייט זיך ארום און זאגט מיר: "Listen, דיין לאט דארף אסאך ארבעט, ווייל ערב ווינטער האט מען נישט אוועקגענומען די בלעטלעך." סאו, נאר פארן אוועקנעמען די בלעטלעך און שניידן די גראז וועט קאסטן זעקס הונדערט דאלאר. און נאכדעם, אין בעק, האב איך א בוים וואס עס הענגט דארט א ריזיגע צווייג וואס איז זייער scary. פארן אראפנעמען יענע צווייג וועט ער נעמען נאך צוויי הונדערט פופציג דאלאר. בקיצור, אכט הונדערט פופציג דאלאר.

און איך טראכט צו מיר, "העלאו, ס'איז זייער אסאך געלט פאר גראז." איך ווייס נישט, איך גיי אפילו נישט פרעגן מיין מאן, איך קען מיר עס נישט ערלויבן. שוין, האב איך עס געלאזט לויפן. ס'איז נאך געווען קאלט, האב איך נישט געקערט. איין טאג זענען געווען מורא'דיגע ווינטן, און דער אייבערשטער האט בחינם אפגעשניטן מיין צווייג; עס איז פשוט געפאלן אליין.

יעצט זומער, ס'איז א שיינע וועטער, און איך גיי יעדן טאג צום באס מיט מיינע קינדער און איך זע ווי די גראז ווערט העכער און העכער. איך טראכט ביי מיר, "באשעפער, איך וויל אזוי שטארק האבן א שיינע לאט; הלוואי זאל די גראז זיין אפגעשניטן און די אלע בלעטער זאלן זיין אוועקגענומען, אבער איך ווייס אז עס קאסט טייער.

פלוצלינג רופט מיר מיין מאן אן און זאגט מיר אז ער האט געטראפן דעם מעקסיקאנער גוי וואס פלעגט שניידן די גראז פאריאר, און ער איז מורא'דיג טשיפ, עכט ביליג - בערך פינף און זיבעציג דאלאר.

ער האט אים אנגערופן זאגן אז ער קוקט איבער די ליסטע פון זיין קאסטומערס פון פאריגע יאר, און ער פרעגט צי מיין מאן וויל ער זאל קומען אויפקלינען די לאט. אויב ער נעמט אים פארן גאנצן זומער, אזוי יעדע צוויי-דריי וואכן צו שניידן די גראז, דעמאלטס מאכט ער יעצט די גאנצע לאט ריין פון די בלעטער און אלעס פאר בלויז הונדערט דאלער.

איך זאג פאר מיין מאן: "זעסטו וואס דא גייט פאר? דאס איז מיין מעשה פון תפילה.

וואס איז דיין בעסטע זאך פון יום טוב שבועות?

שיק אריין די ענטפער

ביז זונטאג נשא
12:00 נאכמיטאג

אויף 845-379-1161 אדער אויף
kinderheim@bletelmagazine.com

ביטע איבערגעבן
קלאר די **נאמען,**
יארגאנג, און
וואוינארט

שרייב טישל

הייב אן ארייצופילן יעדע ליין פון אויבן ביז אונטן צו זען א בילד פון **ר' אלחנן וואסערמאנה זי"ע**

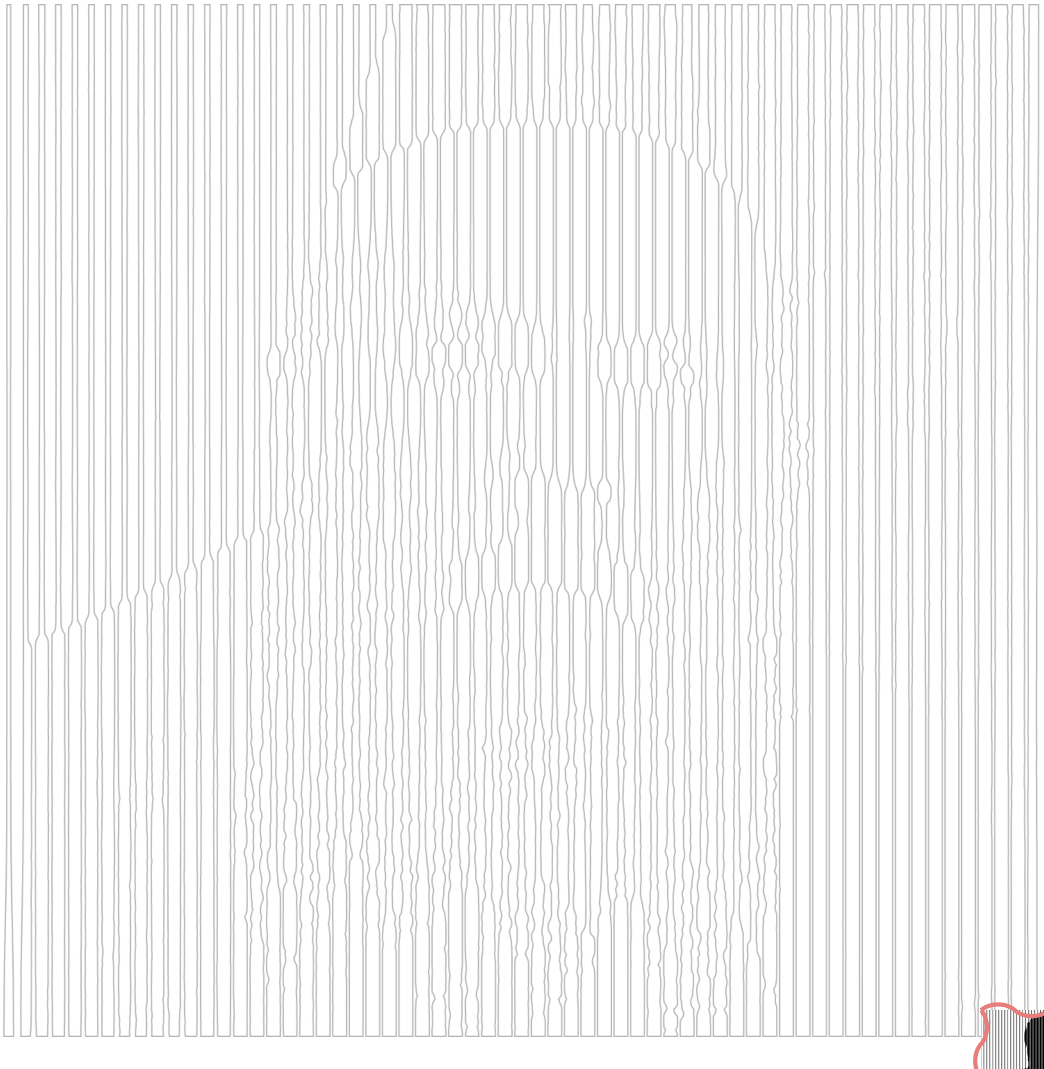

בילד פון פארגאנגענע וואך: **ר' ישעי'לע קערעסטירער זי"ע**

שיק אריין צום קינדערהיים ווי שיין דו האסט געקאלערט דעם פעידזש
און די שענסטע וועלן ארייגגיין אין די קומענדיגע בלעטלעך אי״ה

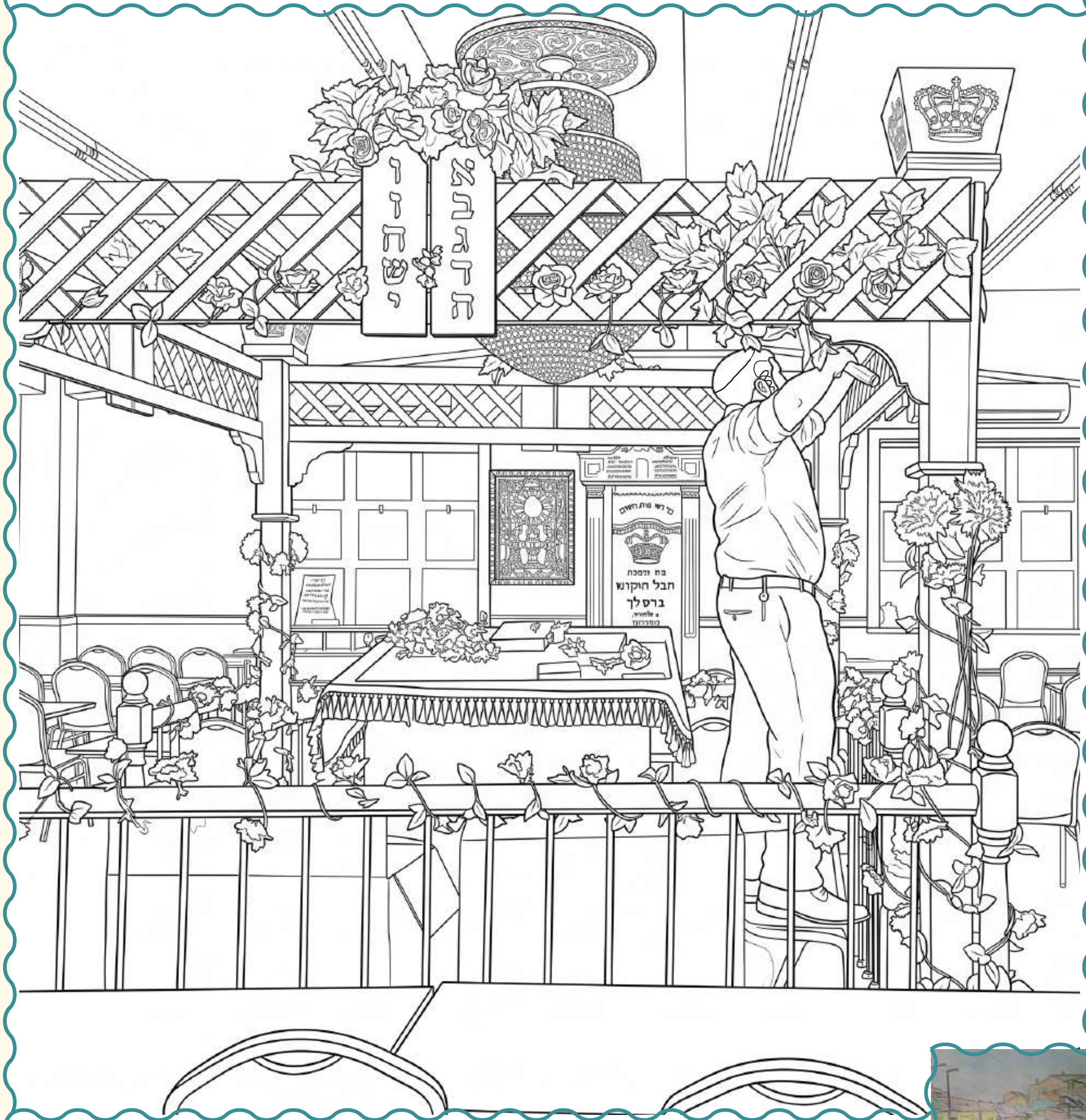

בילד פון פאַרגאַנגענע וואָך: **משפחת שטיינבערג**

היימיש

א
מעשה'לע
פונדערהיים
פארן
קינדערהיים

קַאמְפְּלֶעקְס

פְרֵיידִי אִיז גֶעוֶוען זֵייעֶר גוּט אוֹיפְגֶעלֵייגְט. זִי אִיז יֶעצְט גֶעוֶוען אוֹיפְ'ן וֶועג אַהֵיים פוּן אַ פַארְבְּרֶענְג מִיט אִירֶע קָאזִינְס אִין בָּארָא פַּארְק בַּיי דִי בַּאבֶּע. דִי בַּאבֶּע הָאט לִיבּ אֵיינְמָאל אַ יָאר צַאמְצוּנֶעמֶען דִי אֵיינִיקְלֶעךְ וָואס זֶענֶען אִין אֵיין עֶלְטֶער אוּן זֵיי דֶערְצֵיילְן אַבִּיסְל מַעֲשִׂיוֹת פוּן "דֶער אַלְטֶער הֵיים". דִי בַּאבֶּע הָאט דֶערְצֵיילְט זֵייעֶר שֵׁיינֶע מַעֲשִׂיוֹת, פוּן וֶועלְכֶע אַלֶע אֵיינִיקְלֶעךְ הָאבְּן זִיךְ אַזוֹיפִיל אַרוֹיסְגֶעלֶערְנְט אוּן צוּגֶעגְרֵייט אַ שֵׁיינֶע פְּרָאגְרַאם פַאר אִירֶע אֵיינִיקְלֶעךְ.

זֵיי הָאבְּן אַנְגֶעגֶעם גֶעשְׁמוּעֶסְט, גֶעשְׁפִּילְט אַן אִינְטֶערֶעסַאנְטֶע שְׁפִּיל אוּן פַארְשְׁטֵייט זִיךְ, גֶעגֶעסְן גֶעשְׁמַאקֶע עֶסְן. פְרֵיידִי הָאט גֶעהַאט אָפְּגֶעשְׁמוּעֶסְט מִיט אִיר מַאמֶע אַז זִי וֶועט אַהֵיימְפָארְן מִיט דִי פִיר אַזֵייגֶער בָּאס קַיין וִוילְיַאמְסְבּוּרְג אוּן אַצִינְד אִיז זִי גֶעשְׁטַאנֶען אוֹיף פִּיפְצֶענְטֶע עֶוֶועניוּ אִין בָּארָא פַּארְק אוּן גֶעוַוארְט אוֹיפְ'ן בָּאס.

פְרֵיידִי אִיז דָארְט גֶעוֶוען אִינְאֵיינֶעם מִיט אִיר קָאזִין צִירִי. צִירִי הָאט אוֹיךְ גֶעוואוֹינְט אִין וִוילְיַאמְסְבּוּרְג, אוּן אִינְאֵיינֶעם הָאבְּן זֵיי אִיבֶּערְגֶעשְׁמוּעֶסְט דִי פַארְבְּרֶענְג וִוי שְׁטַארְק זֵיי הָאבְּן הַנָאָה גֶעהַאט בַּיי זֵייעֶר בַּאבֶּע.

וִוי נָאר דִי צְוֵויי מֵיידְלֶעךְ הָאבְּן גֶעזֶען דִי בָּאס, הָאבְּן זֵיי זִיךְ גֶעשְׁטֶעלְט אוֹיף דִי רֵייעֶ אַרוֹיפְצוּגֵיין. צִירִי אִיז גֶעגַאנְגֶען עֶרְשְׁט אוּן פְרֵיידִי אִיז אִיר נָאכְגֶעגַאנְגֶען.

גֵייעֶנְדִיג אוֹיפְ'ן בָּאס הָאבְּן זֵיי גֶעזוּכְט צְוֵויי פְּלֶעצֶער אֵיינֶע נֶעבְּן דִי צְוֵוייטֶע. רוֹב פְּלֶעצֶער זֶענֶען שׁוֹין גֶעוֶוען פַארְנוּמֶען, אָבֶּער זֵיי הָאבְּן נָאךְ מַצְלִיחַ גֶעוֶוען צוּ טְרֶעפְן צְוֵויי לֵיידִיגֶע עֶרְטֶער.

דִי קָאזִינְס הָאבְּן זִיךְ אַנִידֶערְגֶעזֶעצְט אוּן וַוייטֶער גֶעשְׁמַאק פַארְבְּרֶענְגְט.

פְּלוּצְלִינְג הָאט פְרֵיידִי בַּאמֶערְקְט אַז אִיר נָאנְטֶע חַבֶרְ'טֶע שָׂרָה שֵׁיינְדִי זִיצְט אוֹיךְ אוֹיפְ'ן בָּאס. זִי הָאט זִיךְ אַרוֹיסְגֶעבּוֹיגְן פוּן אִיר זִיץ צוּ קֶענֶען זֶען אוֹיבּ דָאס אִיז טַאקֶע אִיר חַבֶרְ'טֶע אוּן זִי הָאט בַּאשְׁטֶעטִיגְט אַז יָא. דָאס אִיז שָׂרָה שֵׁיינְדִי.

פְרֵיידִי הָאט זִיךְ גֶעוואוּנְדֶערְט. זִי הָאט נִישְׁט גֶעזֶען וִוי שָׂרָה שֵׁיינְדִי אִיז אַרוֹיפְגֶעקוּמֶען אוֹיפְ'ן בָּאס. עֶס מוּז זַיין אַז זִי אִיז דָא גֶעוֶוען פַאר אִיר, אוּן דֶערְפַאר אִיז גֶעוֶוען אַ וואוּנְדֶער פַארְוָואס אִיר חַבֶרְ'טֶע הָאט אִיר נִישְׁט בַּאגְרִיסְט וֶוען זִי אִיז אִיר אַרִיבֶּער.

דִי בָּאס אִיז גֶעוֶוען אִיבֶּערְגֶעפוּלְט אוּן פְרֵיידִי הָאט זִיךְ נִישְׁט גֶעקֶענְט אוֹיפְשְׁטֶעלְן צוּגֵיין צוּ אִיר חַבֶרְ'טֶע. שְׁרֵייעֶן הָאט זִי אַוַודַאי נִישְׁט גֶעקֶענְט, וַוייל דָאס אִיז קֶעגְן צְנִיעוּת.

דֶערִיבֶּער אִיז זִי גֶעבְּלִיבְּן זִיצְן זַייעֶר פַּארְוואוּנְדֶערְט. זִי הָאט מִיטְגֶעטֵיילְט אִיר וואוּנְדֶער מִיט אִיר קָאזִין צִירִי, וֶועלְכֶע הָאט מַסְכִּים גֶעוֶוען אַז דָאס אִיז זַייעֶר מָאדְנֶע.

מִיט דִי צַייט אִיז אִיר פַּארְוואוּנְדֶערוּנְג פַּארְוַואנְדְלְט גֶעוָוארְן אִין אַ וֵוייטָאג אוּן אוֹיךְ אַבִּיסְל כַּעַס.

"פַּארְוָואס הָאט זִי מִיר נִישְׁט גֶעגְרִיסְט?" הָאט זִי זִיךְ גֶערֶעגְט אִין גֶעדַאנְק, "אִיז זִי בְּרוֹגֶז אוֹיף מִיר? אִיךְ הָאבּ אִיר גָארְנִישְׁט גֶעטוּעֶן...."

פְּרֵיידִי הָאט שׁוֹין גֶעבּוֹיעֶט גַאנְצֶע בִּנְיָנִים אִין מֹחַ. וֶוען דִי בָּאס אִיז אָנְגֶעקוּמֶען אִין ווִילְיַאמְסְבּוּרְג אִיז זִי שׁוֹין זִיכֶער גֶעוֶוען אַז זֵיי זֶענֶען צֶעקְרִיגְטֶע חַבֶרְ'טֶעס אוּן שָׂרָה שֵׂיינְדִי אִיז שׁוּלְדִיג.

דִי בָּאס הָאט זִיךְ אָפְּגֶעשְׁטֶעלְט אוֹיף בֶּעדְפָארְד עֶוֶוענְיוּ אוּן פְּרֵיידִי אִיז אַרָאפּ. אַזוֹיוִוי שָׂרָה שֵׂיינְדִי הָאט אוֹיךְ גֶעווֹאוֹינְט אִין יֶענֶע גֶעגְנְט אִיז זִי אַרָאפּ אִינְאֵיינֶעם מִיט פְּרֵיידִי.

דִי צְוֵויי חַבֶרְ'טֶעס הָאבְּן זִיךְ בַּאגֶעגְנְט. פְּרֵיידִי הָאט גֶעגֶעבְּן אַ קַאלְטֶע שָׁאקְל מִיטְ'ן קָאפּ אוּן גֶעגְרִיסְט אִיר חַבֶרְ'טֶע.

צוּ אִיר שְׁטוֹינוּנְג הָאט אִיר חַבֶרְ'טֶע אִיר בַּאגְרִיסְט מִיט דִי זֶעלְבֶּע רֶעאַקְצִיֶע.

"אַ גוּטְן טָאג." הָאט שָׂרָה שֵׂיינְדִי קַאלְט גֶעזָאגְט, אוּן דֶערְמִיט אִיז זִי אַרִיבֶּער דִי גַאס אוּן אִיז אַהֵיימְגֶעגַאנְגֶען.

פְּרֵיידִי אִיז גֶעבְּלִיבְּן שְׁטֵיין אָפְּגֶעפַּאטְשְׁט. זִי הָאט נִישְׁט עֶרְוַוארְטֶעט אַזַא קַאלְטֶע רֶעאַקְצִיֶע פוּן שָׂרָה שֵׂיינְדִי. זִי הָאט זִיךְ פְּרָאבִּירְט צוּ דֶערְמַאנֶען מִיט וָואס זִי הָאט גֶעקֶענְט וֵויי טוּן אִיר חַבֶרְ'טֶע, אָבֶּער זִי הָאט זִיךְ בְּשׁוּם אוֹפָן נִישְׁט גֶעקֶענְט דֶערְמַאנֶען.

בְּלֵית בְּרֵירָה אִיז זִי אַהֵיימְגֶעגַאנְגֶען. אִיר גוּסְטֶע אִיז שׁוֹין נִישְׁט גֶעוֶוען אַזוֹי גוּטְמוּטִיג וִוי עֶס אִיז גֶעוֶוען פְּרִיעֶר. אִיר מֹחַ הָאט גֶעהַאלְטְן אִין אֵיין טְרַאכְטְן פוּן שָׂרָה שֵׂיינְדִי אוּן פוּן אִיר קַאלְטֶע בַּאצִיאוּנְג.

"אַזַא סָארְט אִיז זִי." הָאט זִי גֶעטְרַאכְט צוּ זִיךְ, "זִי דַארְף מִיר אַלְץ חַבֶרְ'טֶע, נָאר וֶוען אִיךְ קוּם אִיר צוּנִיץ. יֶעצְט אִיז זִי נִישְׁט גֶעוֶוען אִין דִי גוּסְטֶע פוּן מִיר, הָאט זִי מִיר פָּשׁוּט אִיגְנָארִירְט."

פְּרֵיידִי אִיז שְׁפֶּעט אַיינְגֶעשְׁלָאפְן יֶענֶע נַאכְט. עֶס אִיז אִיר גֶעוֶוען זַייעֶר אוּמְאַנְגֶענֶעם צוּ טְרֶעפְן שָׂרָה שֵׂיינְדִי אִין סְקוּל דִי קוּמֶענְדִיגֶע טָאג.

דֶעם נֶעקְסְטְן טָאג אִיז נִישְׁט גֶעוֶוען צוּפִיל בֶּעסֶער. בַּיי פְרִישְׁטָאג הָאט שָׂרָה שֵׂיינְדִי אוֹיסְגֶעמִיטְן פְּרֵיידִי'ס בְּלִיק אוּן זִיךְ גֶעזֶעצְט אוֹיף דִי צְוֵוייטֶע זַייט טִישׁ.

אוֹיךְ בַּיי רִיסֶעס הָאט זִיךְ שָׂרָה שֵׂיינְדִי גֶעמַאכְט זַייעֶר פַּארְנוּמֶען מִיט אִיר אַרְבֶּעט, כְּדֵי זִי זָאל נִישְׁט דַארְפְן רֶעדְן צוּ פְּרֵיידִי.

נָאךְ רִיסֶעס אִיז דִי לֶערֶערִין אַרַיינְגֶעקוּמֶען אוּן אָנְגֶעהוֹיבְּן דִי שִׁיעוּר. אַזוֹיוִוי עֶס אִיז גֶעוֶוען אִין דִי יְמֵי הַסְפִירָה הָאט זִי פָארְגֶעלֶערְנְט אַ גֶעדַאנְק פוּן אַהֲבַת חֲבֵרִים.

דִי לֶערֶערִין הָאט זַייעֶר שֵׂיין דֶערְצֵיילְט פוּן דִי סְפִירָה טֶעג וָואס עֶס הָאט פַּאסִירְט מִיט דִי פִיר אוּן צְוָואנְצִיג טוֹיזֶענְט תַּלְמִידִים. דִי לֶערֶערִין הָאט גֶעזָאגְט אַז יֶעצְט אִין דִי סְפִירָה טֶעג אִיז דִי צַייט וֶוען מִיר דַארְפְן זִיךְ פַּארְבֶּעסֶערְן אוּן אוֹיסְאַרְבֶּעטְן אִין דִי מִדָה פוּן וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ, דָאס מֵיינְט לִיבּ הָאבְּן יֶעדְן אֵיינֶעם אַזוֹיוִוי זִיךְ אַלֵיינְס!

זִי הָאט אוֹיךְ פַּארְצֵיילְט אַפָּאר שֵׂיינֶע מַעֲשִׂיוֹת, וָואס דִי מֵיידְלֶעךְ הָאבְּן גֶעדַארְפְט

היימיש

אַרָאפְּשְׁרַייבְּן אִין זַייעֶרע הֶעפְטְן.

וִוי נָאר דִי גְלָאק הָאט גֶעקְלוּנְגֶען, אִיז פְרֵיידִי אוֹיפְגֶעשְׁפְּרִינְגֶען פוּן פְּלַאץ. דִי וֶוערְטֶער וָואס דִי לֶערֶערִין הָאט גֶעזָאגְט, הָאבְּן אִיר גֶעמֵיינְט אוּן זִי הָאט בַּאשְׁלָאסְן אוֹיסְצוּפִירְן לְמַעֲשֶׂה וָואס זִי הָאט גֶעלֶערְנְט.

מִיט שְׁנֶעלֶע טְרִיט אִיז זִי צוּגֶעגַאנְגֶען צוּ שָׂרָה שֵׁיינְדִי.

"עֶה, שָׂרָה שֵׁיינְדִי, אִיךְ וִויל דִיר עֶפֶּעס זָאגְן."

שָׂרָה שֵׁיינְדִי הָאט אוֹיפְגֶעהוֹיבְּן אִירֶע אוֹיגְן צוּ פְרֵיידִי, אַבִּיסְל שָׁאקִירְט.

"מִיר הָאבְּן יֶעצְט גֶעלֶערְנְט וֶוען דִי סְפִירָה טֶעג אוּן אִיךְ וִויל מַאכְן שָׁלוֹם מִיט דִיר."

פְרֵיידִי הָאט גֶעשְׁלִינְגֶען. עֶס אִיז אִיר שְׁוֶוער גֶעוֶוען צוּ רֶעדְן. פְרֵיידִי הָאט בַּאמֶערְקְט אַז שָׂרָה שֵׁיינְדִי זֶעט אוֹיס זֵייעֶר אִיבֶּערַאשְׁט, אָבֶּער זִי הָאט וַוייטֶער גֶערֶעדְט.

"עֶס הָאט מִיר וֵויי גֶעטוּן פַארְוָואס דוּ הָאסְט מִיר אִיגְנָארִירְט נֶעכְטְן אוֹיפְ'ן בָּאס." הָאט זִי גֶעזָאגְט אוֹיפְרִיכְטִיג. "דוּ בִּיסְט עֶפֶּעס פַארְוֵוייטָאגְט פוּן מִיר? אִיךְ וִויל זַיין דַיין חַבֶרְ'טֶע."

אַצִינְד הָאט שָׂרָה שֵׁיינְדִי אוֹיסְגֶעזֶען בֶּאֱמֶת אִיבֶּערַאשְׁט.

"אִיךְ הָאבּ דִיר אִיגְנָארִירְט?!" הָאט זִי גֶעפְרֶעגְט אַבִּיסְל צוּ הוֹיעֶךְ, "אִיךְ מֵיין אַז דוּ הָאסְט מִיר אִיגְנָארִירְט."

עֶס הָאט אוֹיסְגֶעזֶען וִוי שָׂרָה שֵׁיינְדִי הַאלְט צוּרִיק אִירֶע טְרֶערְן, אָבֶּער זִי הָאט וַוייטֶער גֶערֶעדְט.

"דוּ בִּיסְט אַרוֹיפְגֶעקוּמֶען מִיט דַיין קָאזִין צִירִי אוּן דוּ בִּיסְט מִיר אַדוּרְךְ. דוּ הָאסְט זִיךְ אָבֶּער אֲפִילוּ נִישְׁט אָפְּגֶעשְׁטֶעלְט מִיר צוּ בַּאגְרִיסְן. אִיךְ הָאבּ דִיר פְּרָאבִּירְט צוּ וִוינְקֶען אוּן וַוייזְן מִיט דִי הֶענְט, אָבֶּער דוּ הָאסְט זִיךְ נִישְׁט וואוּסֶענְדִיג גֶעמַאכְט פוּן מִיר." שָׂרָה שֵׁיינְדִי הָאט אוֹיסְגֶעזֶען זֵייעֶר בַּאלֵיידִיגְט.

"דוּ וֵוייסְט וִוי פַארְוֵוייטָאגְט אִיךְ בִּין גֶעוֶוען. אִיךְ הָאבּ נִישְׁט גֶעקֶענְט שְׁלָאפְן. אִיךְ הָאבּ גֶעקְלֶערְט אַז וַוייל דוּ הָאסְט דַיין קָאזִין דַארְפְסְטוּ מִיר מֶער נִישְׁט. אִיךְ הָאבּ גֶעטְרַאכְט אַז דוּ הָאסְט מִיר נִישְׁט לִיבּ."

אַצִינְד אִיז גֶעוֶוען פְרֵיידִי'ס רַייעֶ צוּ זַיין שָׁאקִירְט.

"אִיךְ גְלֵייבּ נִישְׁט. אוֹיךְ אִיךְ הָאבּ נִישְׁט גֶעקֶענְט שְׁלָאפְן. אִיךְ הָאבּ גֶעמֵיינְט אַז דוּ הָאסְט מִיר נִישְׁט בַּאגְרִיסְט. שָׂרָה שֵׁיינְדִי, גְלֵייבּ מִיר, אִיךְ הָאבּ דִיר נִישְׁט בַּאמֶערְקְט. זֶעט אוֹיס אַז אִיךְ בִּין גֶעוֶוען צוּ פַארְטוּן אִין מַיין שְׁמוּעֶס. אִיךְ בֶּעט דִיר זַיי מִיר מוֹחֵל."

שָׂרָה שֵׁיינְדִי הָאט גֶעשְׁמֵייכְלְט צוּ אִיר חַבֶרְ'טֶע. "אִיךְ בִּין דִיר מוֹחֵל. אַז מֶען פִירְט אוֹיס וָואס מֶען לֶערְנְט דֶערְלֵייגְט מֶען נִישְׁט. שְׁטֶעל זִיךְ פָאר מִיר וָואלְטְן גֶעקֶענְט דֶערְלֵייגְן אַזַא גוּטֶע חַבְרוּתָא אִיבֶּער אַ מִיסְפַארְשְׁטֶענְדֶענִישׁ!"

"יָא, יָא, אָבֶּער אִין אֱמֶת'ן זֶענֶען מִיר בֵּיידֶע אַבִּיסְל שׁוּלְדִיג." הָאט פְרֵיידִי גֶעזָאגְט.

"פַארְוָואס?" הָאט שָׂרָה שֵׁיינְדִי גֶעוָואלְט וִויסְן.

"וַוייל מִיר וָואלְטְן בֵּיידֶע גֶעדַארְפְט דַן זַיין לְכַף זְכוּת אֵיינֶער דֶעם צְוֵוייטְן, מִיר וָואלְטְן גֶעדַארְפְט טְרַאכְטְן שֵׁיין אֵיינֶער אוֹיפְ'ן צְוֵוייטְן!"

גמאלן

א מעשה פון תפלה

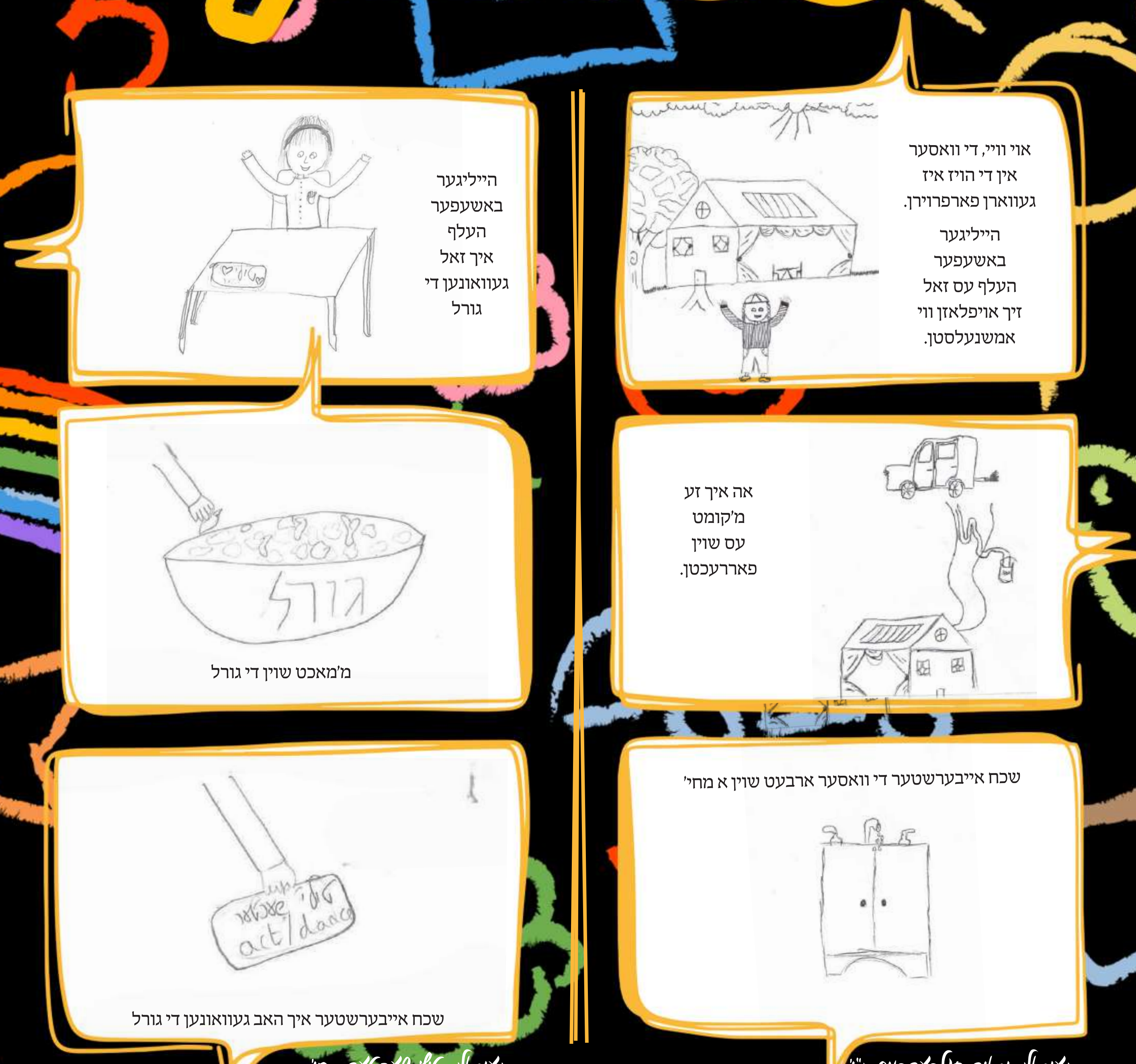

גמאלן: מאיר פעלבערבוים נ"י

גמאלן: טויבי שעכטער תחי'

שיקט אריין אייער מאלעריי צו:

845.379.1161 | BRESLEVOFFICELIBERTY@GMAIL.COM

יאָרצייט
פון די וואך

דער הייליגער
רבי מאיר פרעמישלאן
זי"ע

יארצייט:
כ"ט אייר

דִי קוּמֶענְדִיגֶע וָואךְ שַׁבָּת קוֹדֶשׁ, כ"ט אִיָיר, גֶעפַאלְט דִי יָארְצַייט פוּן דֶעם הֵיילִיגְן רֶבִּי מֵאִירְ'ל פְּרֶעמִישְׁלַאנֶער זצוק"ל.

רֶבִּי מֵאִירְ'ל אִיז גֶעוֶוען אַ תַּלְמִיד פוּן זַיין גְרוֹיסְן פָּאטֶער רֶבִּי אָרוֹן לֵייבּ. עֶר פְלֶעגְט אוֹיךְ אַסַאךְ פָארְן צוּם הֵיילִיגְן חוֹזֶה פוּן לוּבְּלִין אוּן צוּ הרה"ק רֶבִּי מָרְדְכַי מִקְרֶעמְנִיץ (אַ זוּן פוּן רֶבִּי מִיכְלֶ'ע זְלָאטְשׁוֹבֶ'ער).

דֶער הֵיילִיגֶער צַאנְזֶער רָב זצ"ל פְלֶעגְט פָארְן צוּ רֶבִּי מֵאִירְ'ל. אֵיינְמָאל וֶוען דֶער צַאנְזֶער רָב אִיז דָארְט גֶעוֶוען, הָאט רֶבִּי מֵאִירְ'ל זִיךְ גֶעוָואנְדְן צוּ אִים אוּן גֶעזָאגְט: "צַאנְזֶער רָב, אִיר זֶענְט דָאךְ פוּנֶעם בֵּית דִין הַגָּדוֹל. וָואס הַאלְט אִיר, דַארְף מֵאִירְ'ל וואוֹינֶען אִין אַזַא קְלֵיינֶע עֶנְגֶע דִירָה, אָדֶער אִיז שׁוֹין צַייט אַז מֵאִירְ'ל זָאל גֵיין צוּ אַ גְרוֹיסֶע רַחְבוּת'דִיגֶע דִירָה?"

"זִיכֶער זָאלְט אִיר אַרִיבֶּערְגֵיין צוּ אַ גְרוֹיסֶע בַּאקְוֶועמֶע דִירָה," הָאט דֶער צַאנְזֶער רָב גֶעעֶנְטְפֶערְט.

"אִיךְ וֶועל טַאקֶע אַזוֹי טוּן," הָאט רֶבִּי מֵאִירְ'ל גֶעזָאגְט.

דַאן הָאט זִיךְ דֶער צַאנְזֶער רָב גֶעכַאפְּט אַז רֶבִּי מֵאִירְ'ל מֵיינְט אַוַודַאי נִישְׁט קַיין בַּאקְוֶועם הוֹיז אוֹיף דֶער וֶועלְט, וַוייל צַדִיקִים דַארְפְן דָאךְ נִישְׁט קַיין גְרוֹיסֶע אוּן שֵׁיינֶע הַייזֶער; זֵייעֶר גַאנְצֶער קָאפּ לִיגְט נָאר אִין אוּנְזֶער 'אֵייבִּיג הוֹיז', דָאס הֵייסְט עוֹלָם הַבָּא אִין גַן עֵדֶן.

"אִיךְ רֶעד נָאר פוּן אַ דִירָה אוֹיף דֶער וֶועלְט," הָאט דֶער צַאנְזֶער רָב שְׁנֶעל צוּגֶעלֵייגְט. אָבֶּער דֶער צַדִיק הָאט שׁוֹין נִישְׁט גֶעדַארְפְט הֶערְן מֶער.

"אִיךְ הָאבּ נָאר גֶעדַארְפְט אַייעֶר הַסְכָּמָה," הָאט עֶר גֶעזָאגְט מִיט אַ שְׁמֵייכְל. אַפָּאר וָואכְן שְׁפֶּעטֶער אִיז דֶער צַדִיק רֶבִּי מֵאִירְ'ל נִפְטָר גֶעוָוארְן.

פוּן וֶוען עֶר אִיז גֶעוֶוען אַ קְלֵיין קִינְד, הָאט מֵאִירְ'ל זֵייעֶר גֶעהִיטְן זַיינֶע אוֹיגְן אוּן זַיינֶע מַחֲשָׁבוֹת. דֶער הֵיילִיגֶער רֶבִּי לֶערְנְט אוּנְז, אַז אוֹיבּ אַ מֶענְטְשׁ רֶעדְט אַסַאךְ צוּם אֵייבֶּערְשְׁטְן אוּן עֶר הִיט זַיינֶע אוֹיגְן, זַיינֶע אוֹיעֶרְן אוּן זַיין מוֹיל, קוּמְט עֶר צוּ בִּיז רוּחַ הַקוֹדֶשׁ. יֶעדֶע קִינְד אוּן יֶעדֶע אִיד קֶען זוֹכֶה זַיין דֶערְצוּ, אוֹיבּ עֶר וֶועט אַסַאךְ רֶעדְן צוּם אֵייבֶּערְשְׁטְן אוּן הִיטְן זַיינֶע אוֹיגְן אוּן מַחֲשָׁבוֹת.

דֶער הֵיילִיגֶער צַדִיק הָאט שׁוֹין אַלְס יוּנְג קִינְד גֶעהִיטְן זַיינֶע מַחֲשָׁבוֹת אוּן זַיינֶע אוֹיגְן, אוּן פְלֶעגְט אַסַאךְ רֶעדְן צוּם אֵייבֶּערְשְׁטְן, בִּיז עֶס הָאט גֶערוּט אוֹיף אִים אַ הֵיילִיגְקֵייט.

אֵיינְמָאל וֶוען עֶר אִיז גֶעוֶוען צֶען יָאר אַלְט, אִיז מֵאִירְ'ל גֶעוֶוען אִין מַארְק. דָארְט אִיז גֶעוֶוען אַ אִיד וָואס הָאט גֶעהֵייסְן שִׁמְעוֹן דֶער קַצָּב.

אַ קַצָּב אִיז אַ בּוּטְשֶׁער, אַ מֶענְטְשׁ וָואס פַארְקוֹיפְט פְלֵיישׁ; עֶר גֵייט אִין מַארְק אוּן קוֹיפְט אַיין בְּהֵמוֹת, דֶערְנָאךְ נֶעמְט עֶר אַ שׁוֹחֵט עֶס זָאל שֶׁחְטְ'ן פַאר אִים, אוּן דֶערְנָאךְ פַארְקוֹיפְט עֶר דִי פְלֵיישׁ.

זֵייעֶר אַסַאךְ מָאל, נָאכְ'ן קוֹיפְן אַ טֵייעֶרֶע בְּהֵמָה, הָאט מֶען עֶס גֶע'שָׁחְטְ'ן אוּן גֶעזֶען אַז עֶס אִיז טְרֵיפָה. עֶפֶּעס אִין דִי בְּהֵמָה אִיז נִישְׁט גֶעוֶוען כָּשֵׁר, וִוי לְמָשָׁל אַ צוּבְּרָאכֶענֶע בֵּיין אָדֶער אַ הַארְץ וָואס אִיז נִישְׁט גֶעוֶוען גוּט. דֶעמָאלְטְס וֶוערְט דִי גַאנְצֶע בְּהֵמָה טְרֵיפָה אוּן דֶער קַצָּב הָאט אַ גְרוֹיסְן שָׁאדְן, וַוייל עֶר קֶען עֶס נִישְׁט פַארְקוֹיפְן פַאר אִידְן אוּן עֶר פַארְלִירְט גֶעלְט.

מֵאִירְ'ל הָאט גֶעזֶען דֶעם קַצָּב אוּן אִיז צוּגֶעגַאנְגֶען צוּ אִים: "אִיךְ גֵיי נָאךְ צְדָקָה, אֶפְשָׁר קֶענְט אִיר מִיר גֶעבְּן אַ דָאלֶער?"

"מֵאִירְ'ל, אִיךְ גֶעבּ דִיר צְוֵויי רֶענְדְלֶעךְ אוֹיבּ דוּ זָאגְסְט מִיר צוּ דִי בְּהֵמָה וָואס אִיךְ וִויל יֶעצְט קוֹיפְן אִיז כָּשֵׁר." דֶער קַצָּב הָאט גֶעמַאכְט אַ וֶוערְטְל, אָבֶער מֵאִירְ'ל הָאט עֶס אָנְגֶענוּמֶען עֶרְנְסְט.

"אוֹיבּ אִיר גֶעט מִיר צֶען רֶענְדְלֶעךְ פַאר צְדָקָה, וֶועל אִיךְ אַייךְ זָאגְן," הָאט מֵאִירְ'ל גֶעעֶנְטְפֶערְט.

דֶער קַצָּב אִיז אַיינְגֶעגַאנְגֶען אוֹיפְ'ן גֶעשֶׁעפְט אוּן הָאט אָנְגֶעוִויזְן פַאר מֵאִירְ'ל אוֹיף אַ גֶעוִויסֶע בְּהֵמָה. "דִי בְּהֵמָה אִיז טְרֵיפָה," הָאט מֵאִירְ'ל גֶעזָאגְט. דֶער קַצָּב הָאט אָנְגֶעוִויזְן אוֹיף אַ צְוֵוייטֶע בְּהֵמָה, אוּן מֵאִירְ'ל הָאט גֶעזָאגְט אַז דִי בְּהֵמָה אִיז יָא כָּשֵׁר.

זַייט יֶענֶעם טָאג הָאט דֶער קַצָּב אָנְגֶעהוֹיבְּן מַאכְן בִּיזְנֶעס מִיט מֵאִירְ'ל. עֶר פְלֶעגְט אִים גֶעבְּן גֶעלְט פַאר צְדָקָה, אוּן מֵאִירְ'ל פְלֶעגְט אִים זָאגְן וֶועלְכֶע בְּהֵמָה צוּ קוֹיפְן.

אַזוֹי אִיז עֶס אָנְגֶעגַאנְגֶען פַאר אַ שְׁטִיק צַייט, בִּיז דִי אַנְדֶערֶע קַצָּבִים אִין שְׁטָאט

הָאבְּן אָנְגֶעהוֹיבְּן בַּאמֶערְקְן אַז עֶפֶּעס גֵייט דָא פָאר; שִׁמְעוֹן הָאט שְׁטֶענְדִיג נָאר כָּשֶׁרְ'עֶ בְּהֵמוֹת. זֵיי הָאבְּן אִים חוֹשֵׁד גֶעוֶוען אַז אֶפְשָׁר גֶעט עֶר חַס וְשָׁלוֹם שֹׁחַד פַאר דִי שׁוֹחֲטִים זֵיי זָאלְן זָאגְן אַז זַיינֶע בְּהֵמוֹת זֶענֶען כָּשֵׁר, אָבֶּער דִי שׁוֹחֲטִים הָאבְּן זֵיי פַארְזִיכֶערְט אַז נֵיין, זֵיי נֶעמֶען חַס וְשָׁלוֹם נִישְׁט קַיין גֶעלְט צוּ טוּן עֶפֶּעס וָואס אִיז קֶעגְן דִי הֲלָכָה.

הָאבְּן דִי קַצָּבִים אָנְגֶעהוֹיבְּן נָאכְצוּקוּקְן שִׁמְעוֹן צוּ זֶען וָואס דָא קוּמְט פָאר. זֵיי זֶענֶען גֶעשְׁטַאנֶען טָאג נָאךְ טָאג אוּן הָאבְּן בַּאמֶערְקְט ווִי שִׁמְעוֹן גֵייט אַרוּם מִיט אַ קְלֵיין קִינְד בַּיים אַיינְקוֹיפְן דִי בְּהֵמוֹת.

שְׁפֶּעטֶער זֶענֶען זֵיי צוּגֶעגַאנְגֶען צוּ מֵאִירְ'ל אוּן אִים גֶעפְרֶעגְט: "וָואס טוּסְטוּ דָארְט מִיט שִׁמְעוֹן?"

הָאט דָאס קִינְד זֵיי דֶערְצֵיילְט דֶעם אֱמֶת, אַז דֶער קַצָּב גֶעבְּט אִים גֶעלְט פַאר צְדָקָה אוּן עֶר וַוייזְט אִים וֶועלְכֶע בְּהֵמָה עֶס אִיז כָּשֵׁר.

דִי קַצָּבִים הָאבְּן זִיךְ אַלֶע צוּגֶעכַאפְּט דֶערְצוּ, אוּן יֶעדֶער הָאט אָנְגֶעהוֹיבְּן צוּ רוּפְן מֵאִירְ'ל אוּן אִים גֶעבְּן גֶעלְט פַאר צְדָקָה עֶר זָאל זֵיי וַוייזְן וֶועלְכֶע בְּהֵמָה עֶס אִיז כָּשֵׁר.

פַארְשְׁטֵייט זִיךְ אַלֵיין אַז דִי גַאנְצֶע שְׁטָאט הָאט אָנְגֶעהוֹיבְּן רֶעדְן דֶערְפוּן אוּן עֶס אִיז גֶעוָוארְן אַ גַאנְצֶע שְׁמוּעֶס. וֶוען מֵאִירְ'לְס מְלַמֵד, וָואס אִיז גֶעוֶוען אַ גְרוֹיסֶער עֶרְלִיכֶער אִיד, הָאט דָאס גֶעהֶערְט, הָאט עֶר גֶערוּפְן דֶעם קְלֵיינֶעם מֵאִירְ'ל אוּן אִים גֶעהֵייסְן אוֹיפְהֶערְן צוּ פְּרַאוֶוען מוֹפְתִים. (שְׁפֶּעטֶער, וֶוען רֶבִּי מֵאִירְ'ל אִיז שׁוֹין גֶעוֶוען אַ רֶבִּי, אִיז דֶער מְלַמֵד רֶבִּי דוֹב בֶּער גֶעוָוארְן זַיין חָסִיד, אוּן עֶר פְלֶעגְט שְׁטֵיין פַאר אִים מִיט אַ מוֹרָא'דִיגֶע דֶרֶךְ אֶרֶץ.)

פוּן דֶעמָאלְטְס אָן הָאט דָאס אִינְגְל אוֹיפְגֶעהֶערְט אָנְוַוייזְן וֶועלְכֶע בְּהֵמוֹת זֶענֶען כָּשֵׁר אוּן וֶועלְכֶע נִישְׁט.

...

דֶער טָאלְטְשָׁאוֶוער רָב אִיז אוֹיף זַיין עֶלְטֶער גֶעפָארְן קַיין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זִיךְ צוּ בַּאזֶעצְן אִין צְפַת. אוֹיפְ'ן וֶועג הָאט עֶר זִיךְ אָפְּגֶעשְׁטֶעלְט אִין פְּרֶעמִישְׁלַאן; עֶר הָאט גֶעטְרַאכְט אַז עֶר וֶועט זִיךְ בְּלוֹיז גֶעזֶעגֶענֶען פוּן רֶבִּי מֵאִירְ'ל אוּן גְלַייךְ וַוייטֶער פָארְן. אָבֶּער ווִי נָאר רֶבִּי מֵאִיר הָאט אִים גֶעזֶען, הָאט עֶר זִיךְ זֵייעֶר גֶעפְרֵיידְט אוּן אִים אוֹיפְגֶענוּמֶען מִיט אַ גְרוֹיסֶע לִיבְּשַׁאפְט אוּן אָנְגֶעהוֹיבְּן שְׁמוּעֶסְן מִיט אִים.

"אִיךְ ווִיל זֶען דַיין פַּאס (פָּארְט)," הָאט עֶר אִים גֶעזָאגְט. דֶער טָאלְטְשָׁאוֶוער רָב הָאט אִים גֶעגֶעבְּן זַיין פַּאסְפָּארְט, אוּן רֶבִּי מֵאִירְ'ל הָאט דָאס אַרַיינְגֶעלֵייגְט אִין זַיין טַאשׁ.

דֶער רָב הָאט פַארְשְׁטַאנֶען אַז דָאס אִיז עֶפֶּעס אַ הֶעכֶערֶע זַאךְ אוּן עֶר הָאט אַוַודַאי נִישְׁט צוּרִיקְגֶעבֶּעטְן זַיין פַּאס פוּן דֶעם צַדִיק. אַזוֹיווִי עֶס אִיז שׁוֹין גֶעוֶוען עֶרֶב שַׁבָּת, הָאט דֶער רָב נִישְׁט גֶעוואוּסְט וָואס צוּ טוּן, אוּן אָן קַיין בְּרֵירָה אִיז עֶר דָארְט גֶעבְּלִיבְּן אוֹיף שַׁבָּת.

מוֹצָאֵי שַׁבָּת הָאט זִיךְ רֶבִּי מֵאִירְ'ל גֶעזֶעגְנְט פוּן אִים אוּן אִים צוּרִיקְגֶעגֶעבְּן זַיין פַּאס. אָבֶּער ווִיבַּאלְד עֶר אִיז גֶעבְּלִיבְּן אוֹיף שַׁבָּת אִין פְּרֶעמִישְׁלַאן, הָאט עֶר שׁוֹין פַארְפַּאסְט זַיין שִׁיף צוּ פָארְן קַיין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אוּן עֶר הָאט גֶעמוּזְט וַוארְטְן אִין שְׁטָאט אוֹיף דִי קוּמֶענְדִיגֶע שִׁיף.

נָאךְ אַפָּאר טֶעג אִיז אָנְגֶעקוּמֶען דִי שְׁרֶעקְלִיכֶע בְּשׂוֹרָה, אַז דִי שִׁיף אוֹיף וֶועלְכֶע דֶער טָאלְטְשָׁאוֶוער רָב הָאט גֶעדַארְפְט פָארְן, אִיז אַיינְגֶעזוּנְקֶען גֶעוָוארְן אִינְמִיטְן יַם אִינְאֵיינֶעם מִיט אַלֶע מֶענְטְשְׁן.

בִּזְכוּת דֶעם הֵיילִיגְן צַדִיק אִיז עֶר גֶערַאטֶעוֶועט גֶעוָוארְן פוּן אַ זִיכֶערְן טוֹיט.

מִיר זֶעעֶן פוּן דִי מַעֲשֶׂה אַז צַדִיקִים בַּאשִׁיצְן אוּנְז, אוּן אַז מֶען גֵייט צוּ עֶרְלִיכֶע אִידְן הָאט מֶען אַ סְפֶּעצִיעֶלֶע שְׁמִירָה; מֶען הִיט אוּנְז אָפּ פוּן הִימְל.

טרעפליך

טרעף די
פאלגענדע
בילדער

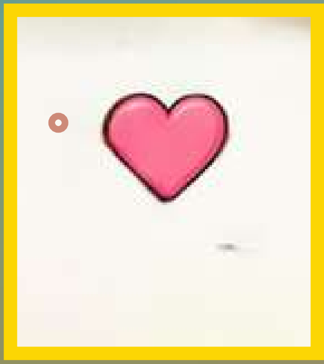

ביים פלאנצן בלומען
לכבוד שבועות

בס"ד

דעם רבינ'ס חדר

א שיחה אין א בילד

וועלכע שיחה פון רבי'ן דערמאנט דיך די בילד?

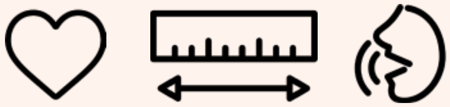

ענטפער פון פאריגע וואך:

דער רבי האט געזאגט: "איר קענט קנייטשן מיין ספר וויאזוי איר ווילט, אבי נישט אוועקגיין פון שלחן ערוך!"

ברסלב'ע חידות

וועלכע דריי צייטן פלעגט מען קומען צו פארן צום רבי'ן?

א. ראש השנה	ה. שבת פרה
ב. יום כיפור	ב. פסח
ג. שמחת תורה	ג. שבועות
ד. שבת חנוכה	ד. שבת נחמו

ענטפער פון פאריגע וואך:

דער רבי זאגט: דורך קוקן גוט, דורך זוכן גוטס אין א צווייטן, קען מען יענעם איבערדרייען צו גוט

געב א שמייכל

וועלכע זאך קענען נאר די רוסישע האבן און דו נישט?

געברענגט צו אייך דורך דער קיפה וואס האט אויסגעטיילט פופציג אלפים פארלאפענעם פסח

א שטיקעלע ספר המדות

אהבה – חלק שני

ד. עַל יְדֵי שִׂנְאַת חִנָּם, נִכְשָׁל בִּטְרֵיפוֹת.

אוֹיב הָאט מֶען שִׂנְאַת חִנָּם, מֶען הָאט פַּיינְט אַ צְווייטְן פַּאר אוּמְזִיסְט, ווֶערְט מֶען נִכְשָׁל אִין עֶסְן טְרֵיפוֹת.